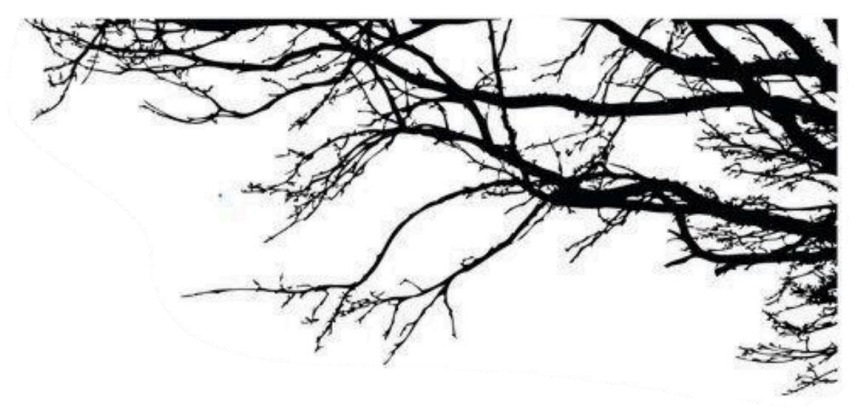

The background of the entire image is a high-contrast, black and white photograph of a bare tree. The tree's branches are intricate and dark, creating a complex web of lines against the stark white background. The main trunk and several large branches are visible, with many smaller, thinner branches extending outwards. The lighting is very bright, causing the sky to appear as a solid white field, which makes the dark silhouette of the tree stand out prominently.

FANTASY A JINÉ PŘÍBĚHY

9. B

© 2025 Žáci 9. ročníku ZŠ Korunka

Vydalo: **Nakladatelství Korunka**

První vydání, Praha 2025

Odpovědný redaktor: Abu, Naša, Sofiia, Kristý Š., Sophie, Adam K., Tom, Filip, Carlos

Grafická úprava: Fedir, Eliška, Stela, Klaudie, Vali

Ilustrace: Autoři příběhů

Korektura: Anička L., Adina, Lucka

Marketingový tým: Artur, Stephan, Marcus, Max, Rád'a, Adam V., Luky

Projektový manažer: Anička K., Theo

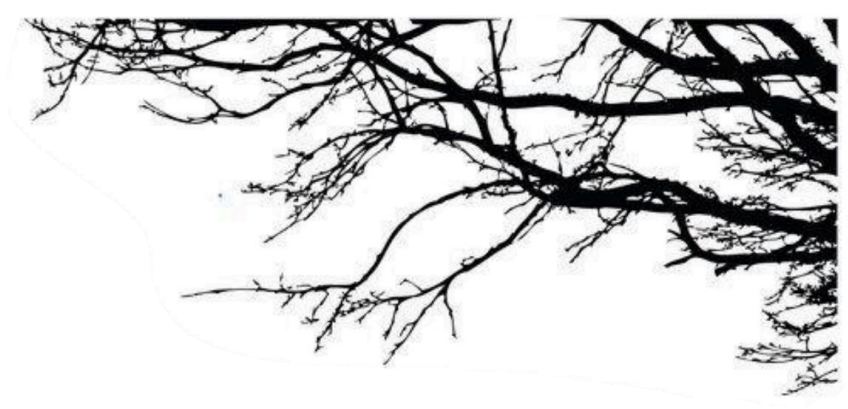
Odborný konzultant: Simona Plottová

Sazba a tisk: **Spolek Korunka**

ISBN 978-80-000-0000-0

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována ani šířena jakýmkoli způsobem bez souhlasu autorů – pokud ovšem nejste naši kamarádi, spolužáci nebo rodiče.

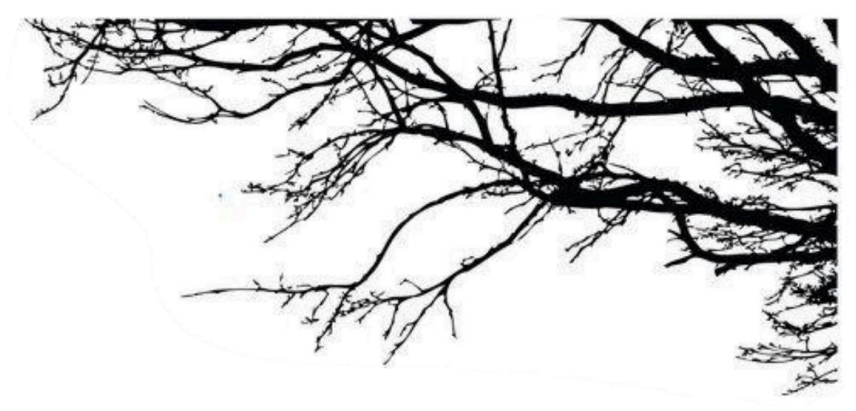

OBSAH

Samantha	1
Kapitola první	2
Kapitola druhá	3
Kapitola třetí	8
Kapitola čtvrtá	12
Kapitola pátá	16
Kapitola šestá	19
Kapitola sedmá	21
Kapitola osmá	24
Kapitola devátá	26
Kapitola desátá	28
Kapitola jedenáctá	31
 Dobrá story	 33
 Post-Fantasy Příběh	 35
Kapitola první	35
Kapitola druhá	36
 Jindřich, král Kiivania.....	 40
 Ztracený časem.....	 42
 Legenda o Hoře mistrů.....	 47

Ostrov tří částí.....	53
Kapitola 1: Rozdělený svět.....	53
Kapitola 2: Cizinci.....	53
Kapitola 3: Pravda o drakovi.....	54
Kapitola 4: Souboj s Kaeryu.....	54
Kapitola 5: Rozkol.....	54
Kapitola 6: Válka ostrova.....	55
Kapitola 7: Poslední střet.....	55
Kapitola 8: Ohnivý věk.....	55
Epilog.....	55
 Meč bez stínu.....	 56
 Encyklopedie magických předmětů.....	 59

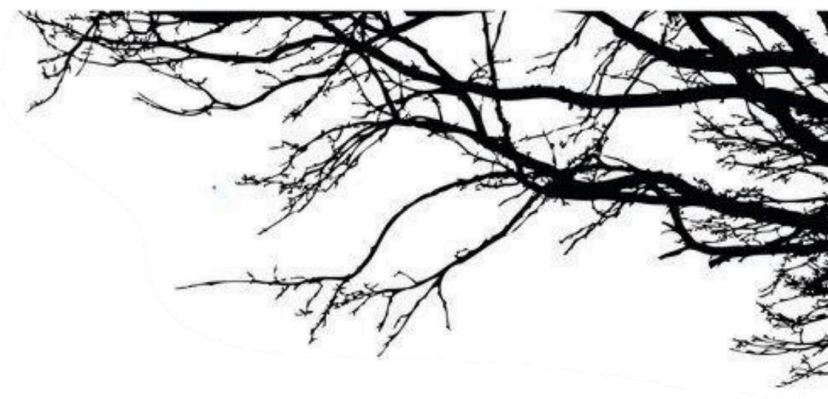

Předmluva

Milí čtenáři,
tato kniha vznikla v roce 2025 jako společné dílo žáků 9. ročníku ZŠ Korunka. Psaní fantazijních a dalších příběhů nás bavilo a zároveň nás učilo, jak rozvíjet vlastní představivost, spolupracovat a dotáhnout práci do konce.

Knihu věnujeme všem, kdo rádi čtou a nechají se unášet na vlnách fantazie.

Samantha

LUSKA

Má štíhlé tělo, pokryté tenkou, světle hnědou srstí a vzhledem připomíná srnce. Má uši, které mu od mládí rostou do velkých rozměrů. Takto rostou, protože se živí určitým druhem rostliny, která vydává velkou teplotu – ušima na teplotu reaguje.

KURUS

Má pružné a štíhlé tělo, které mu vypomáhá k rychlému pohybu. Celé jeho tělo kromě hlavy, kterou je pouze lebka, je pokryto hladkou, černou srstí. Za hlavou má hustou, tmavou hřívu. Živí se strachem svých kořistí, a tím pádem nepotřebuje jíst ani pít. Loví ve smečkách.

MAPA SVĚTA

KAPITOLA PRVNÍ

RUP-BÁC-BUM

Zvuky železa narážejícího do sebe prolomily ticho brzkého rána, naznačující, že je čas vstávat. Mžouravě jsem se donutila otevřít oči. Dnes jsem opravdu nechtěla vstát. Všechno mě bolelo, jako kdyby mi každý sval v noci rozžvýkali a znovu poskládali.

Byla jsem vyčerpaná, včera jsme trénovali intenzivněji, než jsme zvyklí. Byla nám přiřazena nová trenérka, která se představila jako Seren Arlain a očekává od nás to nejlepší. Říkalo se, že ta předchozí trenérka zemřela na infarkt – nebo nám to alespoň všem nakecali.

Po jednom dni jsme si všichni dost rychle uvědomili, že Seren je perfekcionistka. Nutí nás dělat víc věcí, než je na našem tréninkovém programu, a tlačí nás dělat je všechny rychleji. Ne že by to někomu z nadřizených vadilo. Možná jsou z toho i šťastní. Zůstala jsem ležet ve své posteli

s pohledem přilepeným ke stropu. Na velmi krátký okamžik jsem přemýšlela, jaký trest bych dostala, kdybych šla zpátky do říše snů, ale tu myšlenku jsem zahodila stejně rychle, jako jsem ji vymyslela. Odpočinout si budu moct večer.

Pokusila jsem se ve své posteli protáhnout ztuhlé svaly, co nejvíc to šlo, mezitím co se mí tři další spolubydlíci začali připravovat na den.

No, možná by nikomu neublížilo, kdybych si trochu přispala.

Už jsem málem znovu usnula, když mi najednou jedna z nich – Johana, myslím? Nebyla jsem si jistá, moc jsem si s ní nepovídala – hodila do rukou cvičební úbor. „Vstaň, Samantho, nebo bude kvůli tobě celý náš pokoj muset tenhle týden vést uklízací oddělení,” řekla pevně, „a dělej, nemám na to náladu,” přidala po krátké pauze, tentokrát ostřeji.

Věděla jsem, že má pravdu, ale v tu chvíli mi její tón drásl uši, její obličej mi lezl na nervy a nejradši bych jí jednu vrazila.

Co to se mnou je? Přemýšlela jsem. Podrážděná jsem byla poměrně často, to nebylo nic nového, ale obvykle ne tak moc.

„Soustřeď se, Samantho,” zamumlala jsem k sobě, abych ten vztek utlumila, a konečně jsem se pomalu začala zvedat z postele.

Moje svaly ze mě nebyly moc šťastné.

Skoro všechny holky z mého pokoje už byly připravené na den a já pořád vypadala jako někdo, kdo se právě vyhrabal z trosk.

Musím se dát dohromady

Bez dalšího slova jsem si vyčistila zuby a oblékla úbor, ale pořád jsem se nemohla úplně zbavit pocitu, že se dneska stane něco zlého.

Samantha

KAPITOLA DRUHÁ

Zrovna jsem dokončila svou ranní rutinu, když se dveře našeho pokoje bez jediného varování otevřely a do pokoje vešla naše nová trenérka s dvěma vojáky hned. V rukou držela jakýsi diář a zrovna si do něj něco zapisovala.

Běžná kontrola.

Rychlou chůzí jsem přistoupila ke své posteli, před kterou jsem se rovně postavila. Seren vcházela hlouběji do našeho pokoje a pomalu očima přejížděla celý prostor. Uprostřed pokoje, mezi námi čtyřmi, se zastavila a oči jí těkaly z jedné na druhou. Pozorně kontrolovala, zda

máme všechny pečlivě ustlané postele, jestli jsme všechny oblečeny do našeho cvičebního úboru a zda není v našem pokoji cokoliv podezřelého.

Zřejmě nic nenašla, protože po chvilce k nám ostře přikývla a přikázala nám: „Za mnou.”

Vyrazili jsme ven. Na chodbě už postávalo pár dětí z ostatních pokojů. Několik z nich vypadalo dost unuděně. Pár lidí si mezi sebou povídalo a šeptalo, ale já jsem se radši jen opřela o stěnu a čekala, než nás trenérka odvede na náš každodenní trénink. Po době, která se zdála jako věčnost, ale ve skutečnosti to pravděpodobně bylo pouze pár minut, stálo konečně všech třicet lidí z našeho patra na chodbě.

Seren vtiskla každému z nás do ruky snídani – jedno malé, zelené jablko. Popadla jsem to své a hned se do něj zakousla – s největší pravděpodobností potom nebudeme mít na svačiny čas, takže jsem si ten moment musela vychutnat, dokud jsem měla tu šanci. Kyselá šťáva mi stékala po bradě a na chvíli se mi povedlo ignorovat, kde jsem a všechno svoje okolí. Ale jen na chvíli, pak se všechno znovu dalo do pohybu. Seren nás vedla dál a dál, dokud jsme nedorazili před velké dvoukřídle dveře, které vedly do cvičiště.

Těsně před nimi se naše trenérka zastavila a otočila se obličejem k nám. Vysvětlila, že nás bude muset rozdělit do tří skupin s tím, že každá skupina se bude zaměřovat na jiný druh výcviku. Po každých třiceti minutách se máme prostřídat a pokračovat ve tréninku, dokud nebude čas na něco jiného. Začala nás rozdělovat do skupin podle našich přidělených čísel.

„Číslo jedna až deset jsou první skupina – boj zblízka. Bez zbraní,” začala vyvolávat. „Číslo jedenáct až dvacet budou trénovat s mečem či nožem, to je zčista na vás. A číslo dvacet jedna až třicet budou cvičit lukostřelbu. Je to srozumitelné?” ukončila.

Všichni jsme zakývali hlavou.

„Dobře. Svůj program znáte, prvních deset minut bude rozcvička. Až vám řeknu, tak se rozdělíte do své skupiny.” S tím ukončila svůj proslov a my jsme konečně vstoupili do cvičiště.

Byl to velký otevřený prostor s chladným vzduchem. Drsná kamenná podlaha byla popraskaná od tisíců dopadů a pádů. Stěny byly z temného, studeného kamene. Neopracovaného, neuhlazeného. Některé části byly velmi lehce porostlé lišejníkem a ostatní byly buď špinavé, nebo popraskané. To místo vždycky vypadalo, jako že tu stálo tisíce let bez žádné návštěvy.

Jak Seren říkala, prvních deset minut jsme se pouze procvičovali. Pět koleček kolem celé arény, kliky, dřepy, protahování a tak dále. Po naší rozcvičce zazněl rozkaz: „Stačí! Rozdělte se, první a druhá skupina si najde dvojice!”

Když mě na tohle místo poprvé přivedli, bylo mi přiděleno číslo dvacet sedm. Tím pádem jsem spadala do první skupiny.

Boj zblízka.

Postavila jsem se bokem a rozhlédla se kolem sebe. Neřekla bych, že mám nějaké přátele. Moje největší konverzace s lidmi kolem mě byly při tréninku, když někomu něco nešlo, nebo s dívkami na mém pokoji, když některá z nás něco potřebovala. Snažila jsem se najít někoho, s kým jsem alespoň jednou promluvila, ale skoro všechny známé obličeje v mé skupině už si vytvořily dvojice.

Bylo mi jedno, s kým budu trénovat, ale z vlastní zkušenosti jsem věděla, že je o dost lepší cvičit s někým, koho alespoň trochu znáš.

Zrovna jsem si vyhlédla jednu holku – neznala jsem její jméno – která mi několikrát pomohla, když jsem se zasekla v lukostřelbě, když mi někdo lehce poklepal na rameno, aby dostal mou pozornost.

Otočila jsem se, zvědavá, kdo to mohl být a najednou jsem byla tváří v tvář jednomu klukovi. Přišel mi povědomý.

Byl starší, to bylo jasné. O trochu vyšší než já. Měl tmavší pleť. Černé, lehce vlnité vlasy, které mu spadaly těsně nad ramena měl stažené do nízkého culíku, ale pár předních vlásků mu uniklo a rámovalo jeho obličej. Jeho oči byly... zvláštní? Byly tmavé až skoro černé, ale ne studené. Spíš klidné, laskavé. Jeho tělo bylo vypracované. Štíhlé a pevné – ne zrovna silou, ale vypadal, jako že by se dokázal pohybovat bez toho, aniž by vydal jediný zvuk. Myslela jsem si, že bude dobrý s lukem a šípem. „Ano?”

„Hledáš dvojici?” zeptal se. Mluvil tiše. Jako kdyby někoho vyrušil ze spánku, kdyby mluvil hlasitěji. Ale přitom to u něj znělo přirozeně.

„Uhh...” Na moment jsem přemýšlela o té holce, za kterou jsem ještě před minutou chtěla jít a zeptat se jí na úplně stejnou otázku, ale nechala jsem to být. Stejně jsem chtěla zjistit, odkud znám toho kluka. „Jo, hledám.”

Usmál se, jen malinko. Pouze koutky úst, ale to stačilo, abych si všimla jednoho malého detailu na jeho spodním rtu. Napravo tam měl jizvu. Byla sotva viditelná a pochybuju, že bych si jí všimla, kdyby se neusmál.

Ten kluk mi byl strašně povědomý. Tu stejnou jizvu jsem už předtím viděla, ale nedokázala jsem si vzpomenout kdy a kde.

Nikdo z nás nic neříkal. Posunuli jsme se trochu víc do prostoru cvičiště a stoupli si naproti sobě. Normálně bych už zaútočila, ale dneska ne. Chtěla jsem nejdřív zjistit, s kým budu bojovat. Místo toho, abych se připravila na útok jako on, postavila jsem se rovně a podívala se mu do očí. Tázavě zvedl jedno obočí.

„Budeš trénovat, nebo...?”

Tu otázku jsem ignorovala. „Odkud se známe?”

Tentokrát zvedl obě obočí. Ta otázka ho očividně zaskočila, ale jen se narovnal, zkrřížil si ruce na hrudi a usmál se.

„Už jsem si myslel, že si mě nepamatuješ.”

„Nepamatuji si na tebe, jen jsi mi povědomý,” řekla jsem. „A pořád jsi mi neodpověděl,” připomněla jsem mu.

Jeho úsměv se rozšířil. „Elluin Valee,” představil se a natáhl ke mně ruku na potřes. *Ah... proto mi ta jizva přišla povědomá.*

A já si vzpomněla. Odjakživa si pamatuju spíš jména než obličej. Elluin a já jsme před pár lety byli dost často přiřazováni na boj s mečem do dvojice. Což bylo něco, v čem jsem byla obvykle lepší než on, skoro vždycky, když jsme spolu byli ve dvojici, tak jsem vyhrála.

Už ani nevím, jak se to stalo, ale jednou jsme spolu bojovali a já do něj omylem špatně vrazila a... no. Jedna věc vedla k druhé a Elluin byl najednou na zemi s otevřeným a krvácejícím spodním rtem.

Tak získal tu jizvu...

Při té vzpomínce jsem s sebou škubla.

„Ah, tak... promiň...?” Zkusila jsem. Elluin vypadal, jako kdyby mu to bylo jedno. „To je v pohodě, nehody se stávají pořád.” I přesto jsem se za to cítila celkem špatně... Natáhla jsem ruku a zatřásla jsem tou jeho.

„Jsem Samantha... Beledirch.” Oba jsme znali svoje jména, ale přišlo mi to jako správná věc, kterou říct.

„Já vím,” znovu se usmál. „Tak, Samantho, můžeme teď začít výcvik?” Překvapivě jsem se taky usmála. „Ano, můžeme.”

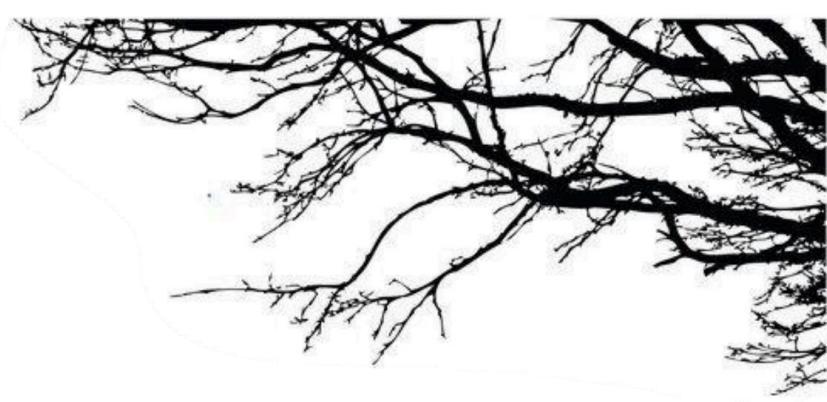
Bez dalšího slova na mě zaútočil.

Prvních pár minut mě ten souboj doopravdy bavil, ale to se rychle změnilo, když jsem si uvědomila, že Elluin je starší než já, což znamenalo, že má pravděpodobně i víc zkušeností. A ještě k tomu má výhodu, že ho očividně nebolí všechny svaly v těle.

Jeho rány nebyly tak silné, jak jsem čekala, ale jeho rychlost a dobré umístění ran to vynahrazovalo.

Netrvalo dlouho, než mě porazil. Jednou, dvakrát. Po třetí už mi to opravdu začalo lézt na nervy.

Pětkrát.

Porazil mě pětkrát a ani nevypadal unaveně. Jako kdyby se ani nesnažil. Třeba se opravdu nesnažil. Třeba jsem tak slabý oponent, že to pro něj ani nic nebylo. Ale to nedávalo smysl, v boji zblízka jsem byla jedna z nejlepších na našem patře. Rozhodla jsem se za to vinit naši novou trenérku a její úžasné tréninkové zvyky. Uvědomila jsem si, že dotyčná trenérka stála nedaleko od naší dvojice a dívala se přímo na mě. Usmívala se, ale vypadalo to spíš jako posměch.

Úžasný. To mi fakt chybělo.

Zvedla jsem se ze svého místa na zemi a zamračila se na Elluina. Víím, že jen dělal, co jsme dělat měli, ale stejně mě to štvalo. Mohla jsem ho porazit alespoň jednou. *To je jedno... Stejně se za chvíli budou měnit skupiny.*

Nepopošla jsem ani dva kroky směrem ke druhé skupině, když jsem za sebou uslyšela výsměšný hlas mé otravné trenérky.

„Ah, Samantho, čekala jsem od tebe lepší výkon,” řekla to skoro unuděně. Zastavila jsem se a pomalu se otočila. Zabodla jsem se do ní pohled, ale nedala na sobě znát žádnou reakci kromě úsměvu.

Ráda bych jí praštila do obličeje a ten úsměv z něj sundala, ale to je přesně ta reakce, kterou po mně chce. Pokusila jsem se ji ignorovat.

Moc dlouho mi to nevydrželo.

„Možná bych ti měla začít přidělovat menší soupeře, hm? Co myslíš?” Její hlas zněl téměř mile, ale oči zůstaly ledové. „Někoho z nováčků.” Na vteřinu se odmlčela a pak dodala tónem, jako kdyby právě dostala ten nejvtipnější nápad na světě: „Ah, nebo spíš dítě!” A ještě měla ten nerv začít se smát.

Pár lidí, kteří přestali trénovat, aby mohli sledovat scénu, která se před nimi odehrávala, se uchechtlo. Ostatní zůstali potichu. Ani Elluin nereagoval. To ticho bolelo víc, než kdyby se zasmáli. Jako kdyby s ní všichni souhlasili. Cítila jsem, jak mi začíná hořet krk i obličej. Nejenom od studu. Více od vzteku. Zhluboka jsem se nadechla, abych se uklidnila, než udělám něco stupidního. Nepomohlo to.

Bez jediného slova jsem se otočila zpátky.

Elluin stál pořád na stejném místě. Jeho obličej byl překvapený, možná trochu zmatený. Díval se na Serenu, jako kdyby nemohl uvěřit tomu, co právě řekla. A pak se podíval na mě – přímo do očí. Vypadal, jako že chce něco říct – možná měl v plánu mě uklidnit.

Nedala jsem mu šanci cokoliv vyslovit.

Ta malá, logická část mého mozku, kterou ještě úplně nepohltil vztek mi říkala, že tohle *není* dobrý nápad. Že pokud si mám na někom vybit vztek, tak by to měla být spíš Seren než Elluin.

Samozřejmě jsem byla moc absorbovaná ve svých pocitech, než abych ji poslechla. Vrhla jsem se na něj.

Nevím, jak se mi vůbec povedlo ho praštit. Zaútočila jsem na něj rychle, prudce. Asi to nečekal, ale pořád to bylo dost nepřesné. Nepřesné, ale účinné. První rána ho zaskočila, druhou jen tak tak stihl vykrýt. Třetí vykrýt nedokázal. Ta čtvrtá ho srazila na zem.

Všechno mě bolelo. Lokty, dlaně, hlavně klouby. Celé tělo řvalo, ale ignorovala jsem to. Jediné, na čem mi záleželo, jediné, co jsem v ten moment cítila, bylo to, jak pod sebou mlátím do masa. Do kostí, do kůže.

Každý úder mi přišel silnější a hlasitější než ten předchozí.

Myslím, že jsem někde za sebou slyšela někoho cosi zařvat, ale nedávala jsem pozor. Možná vykřikli moje jméno, nebo jen chtěli, abych přestala, ale bylo to jako tlumené pod vodou. Jediné, co jsem slyšela, bylo hučení v uších.

Elluin už se pode mnou ani nebránil. Možná omdlel. Tak, či tak mi to bylo jedno. Nepřestávala jsem. Pořád jsem ho mlátila. Dokud nebyla všude kolem čerstvá krev.

Mlátila jsem ho, dokud jsem už ani nedokázala rozpoznat jeho obličej. A pak jsem se najednou zarazila. Všude bylo ticho. Jen ticho.

Jediné, co jsem slyšela, byly moje přerývané výdechy. Ruce se mi trásly, krvácelo mi z kloubů. Kolena mě bolela od tvrdé země. Cítila jsem pod sebou nějakou teplou a lepkavou tekutinu.

Nedokázala jsem se na Elluinův zmlácený a zakrvácený obličej dál dívat. Zvedla jsem pohled.

Všichni kolem mě ztichli. Stáli a dívali se. Nikdo nic neřekl. Ani Seren, i když jsem si myslela, že nevypadala tak v šoku jako ostatní. Myslím, že se snad i usmívala. Podívala jsem se zpátky na Elluina.

Nedýchal.

Samantha

KAPITOLA TŘETÍ

Ne.

Ne, ne, ne, ne, ne.

Ležel pod mýma rukama. *Nehybně.*

Jeho hrud' se nezvedala nahoru a dolů.

Zvedla jsem ruce a zůstala na něj zírat, jako bych čekala, že se najednou nadechne. Zkusila jsem mu zkontrolovat tep. U krku, na zápěstí.

Žádný jsem nenašla.

Nevěřila jsem tomu – nemohla jsem ho přece...

Já ho *zabila*.

Rozmazal se mi zrak, během pár sekund se mi v očích nakupily slzy, dýchala jsem moc rychle.

Dýchala jsem moc rychle. On nedýchal vůbec...

Proč mě nikdo nezastavil?

Stovky očí kolem. Všichni to viděli a ani *jeden* z nich se mě nepokusil zastavit. Roztřeseně jsem vstala. Nebo jsem se o to alespoň pokusila. Třepaly se mi nohy. Ruce mi najednou přišly moc těžké. Kývala jsem hlavou. Pořád dokola, jako kdyby mi to mělo pomoci. Jako kdyby to mělo vymazat Elluinův zmlácený obličej z mého mozku. Odkročila jsem od jeho mrtvolý pouhé tři kroky, než jsem zase spadla na zem. Tvrdě. Kousíček od jeho *mrtvolý*.

Na zemi jsem zůstala a dívala jsem se zpátky, oči přilepené k jeho tělu. Snažila jsem se uklidnit. Snažila jsem se přesvědčit sama sebe, že celý tenhle den je jenom jedna velká noční můra. Že se každou chvíli probudím ve své tvrdé posteli a někdo mi hodí úbor na hlavu.

Ale tohle všechno bylo příliš drsné. Všechno se zdálo *až moc* skutečné. Najednou mnou projel vzlyk. Prudce a nepříjemně mi prorazil do krku. Přitiskla jsem si k ústům dlaň, ale tím jsem to jenom zhoršila.

Uvědomila jsem si – až moc pozdě – že ta ruka je od krve. Pořád teplé, lepkavé. *Celá* jsem od krve.

Jeho krve.

Bože, budu zvracet...

Ten pach byl najednou všude. Byla to jediná věc, na kterou jsem se dokázala soustředit. Krev, železo, špína a pot. Cítila jsem, jak se mi obrací žaludek a pak jsem uslyšela ten *poslední* zvuk, který bych čekala, že v téhle situaci uslyším. *Tleskání*.

Zamrkala jsem. Můj mozek to nejdřív nepochopil. Ten zvuk sem nepatřil. Pomalu, opatrně jsem se otočila. Bála jsem se, co uvidím. Bála jsem se, že to bude horší než to, co jsem právě udělala.

A upřímně mi to přišlo o *dost* horší.

Serena začala tleskat.

Stála tam a usmívala se. Jako kdyby před ní nebylo mrtvé tělo. *Tleskat? Proboha, jaký démon jí posedl a přinutil ji tleskat?!*

„Moc dobře, Samantha, tak se mi to líbí!”

Řekla to, jako kdyby právě viděla nějaký pěkný, obdivuhodný tanec. Nechtěla jsem ji poslouchat. Chtěla jsem odejít. Chtěla jsem být na pokoji nebo někde sama. Někde, kde by na mě nikdo nemluvil, kde by se na mě nikdo nedíval jako všichni kolem.

Já zabila Elluina.

Právě jsem před ní umlátila člověka k smrti a ona mi za to dávala kompliment?! „Děláš si srandu?!”

Výkřik mi vybuchl z hrudi dřív, než jsem ho stačila zastavit. „Zbláznila ses?! Co jsi za člověka? Nemáš snad ani kapku soucitu?!” Hlas mi přeskočil – zněla jsem hystericky.

Seren se ani nepohnula. Na krátký moment jsem přemýšlela, jestli je vůbec člověk. Pořád na sobě měla ten stejný odporný úsměv.

„Strážní!” Zavolala.

Netrvalo dlouho, než do místnosti vešli tři ozbrojení vojáci. Jeden z nich se prudce nadechl, když spatřil Elluinovo tělo. Ti další na sobě žádnou reakci znát nedali. „Co tam jen stojíte? Dělejte a uklid'te ten bordel!” Řekla to, jako kdyby jen komentovala počasí.

Přejela pohledem tělo, jako by to nebylo nic víc než rozlitý inkoust. „A číslo sedm vezměte do léčebny. Ať jí ošetří ty klouby.”

Odmlčela se. Potom – tentokrát hlasitěji – řekla: „A vy ostatní, řestaňte vejrat! Zpátky k tréninku!”

Trénink. Po tomhle?

Najednou byl ten vztek zpátky. Tentokrát jsem nikoho nenapadla. Strážní už mě stejně začali tahat zpátky směrem do léčebny, ale to mi bylo jedno. Tentokrát jsem využila svou pusou.

Začala jsem rvát, co nejvíc jsem to dokázala. Z pusy mi vycházely všechny možné nadávky. Ani jsem nepřemýšlela nad tím, co jsem křičela. Každou narážku, kterou jsem vymyslela, jsem bez delšího promyšlení zaječela z plných plic.

Pevně jsem doufala, že Seren každou z nich slyšela.

Přestala jsem, až když jsme byli pár kroků od léčebny.

-

Léčebna.

Páchnoucí bylinkami a nějakým dezinfekčním přípravkem.

Doktor na mě ani jednou nepromluvil. Nepodíval se mi do očí. Jen vzal moje ruce, moment si je prohlížel a potom odstoupil, aby si došel pro nějaké přípravky. Pak zase přistoupil a začal je ošetřovat. Jednu po druhé.

Vždycky mi zvedl ruku – chvěla se, jako bych měla zimnici – a beze slova mi ji zafixoval, obvázal a zkontroloval, jestli nejsem zraněná ještě jinde.

Pořád mě to bolelo. Klouby jsem měla oteklé, roztažené bolestí, ale věděla jsem, že potom, co jsem tam ve cvičišti předvedla, jsem si to zasloužila.

Zanedlouho přišli strážní.

„Hotovo?“

Doktor přikývl.

Stráže mě opět popadli a začali mě odvádět do pokoje.

-

Byla jsem opravdu vděčná, když jsem vlezla do prázdného pokoje. Něco ve mně povolilo, když jsem za sebou slyšela cvaknout dveře. Bez rozmýšlení jsem zamířila rovnou do koupelny a zamkla dveře. Záda se mi svezla po zdi, dokud jsem neklečela. Najednou jsem se rozbrečela, jako když se uvolní přehrada. Kolena se přitiskla k podlaze, ruce jsem si přitiskla k hlavě, jako bych se snažila v nich udržet myšlenky, aby nikam neutekly. Ale ony utíkaly. Byly všude možně, pořád se točily kolem té jedné stejné vzpomínky. *Elluin*.

Jeho tvář. Krvavá a rozbitá, znetvořená *mýma* rukama.

Nemohla jsem přestat myslet na jeho oči. Pamatovala jsem si je. Byly tak laskavé, tak plné života a pak – a pak už nebyly. Ten život z nich vyprchal.

Začala jsem vzlykat. Vzduch se mi nedostával do plic, jen jsem lapala po dechu a *nešlo* to.

Dýchej. No tak dýchej. Nádech, výdech.

Pokusila jsem se zhluboka dýchat, ale vůbec to nefungovalo. Nic nefungovalo. Slzy se nezastavovaly. Nemohly přestat padat.

Jako já, nemohla jsem přestat. Nemohla jsem do něj přestat mlátit. Pořád se mi v hlavě ozýval její hlas.

Nedokázala jsem ho utiřit. Serenin hlas, její narážky, její *komplimenty*... Chtělo se mi křičet, chtěla jsem zařvat, co nejvíc jsem to dokázala, ale mé hrdlo bylo nepříjemně stažené. Myslím,

že bych ze sebe nedostala ani jedno krátké slovo. Chtěla jsem vstát. Chtěla jsem se zvednout ze svého kleku a utéct. Utéct někam jinam, někam, kde by mi už nikdy nic nepřipomnělo Elluinův obličej. *Kamkoliv*, jen ne zůstat tady, ale svaly mě neposlouchaly.

Ze všeho nejvíc jsem prostě chtěla *zapomenout*.

Ale nemohla jsem, nemohla jsem zapomenout. Její úsměv a Elluinův obličej byly do mého mozku vyryté jako oheň do kamene.

Nedokážu si vybavit, jak dlouho jsem tam seděla. Nevím, jestli to byla jedna hodina nebo tři.

Vím jen, že za nějakou dobu už jsem nebrečela, dokázala jsem dýchat a když jsem přemýšlela nad jeho obličejem, tak jsem nic necítila.

Byla jsem úplně prázdná.

Zůstala jsem tam sedět s očima na stěně, dokud do mého pokoje nepřišla nějaká strážnice a nezačala mi bouchat do dveří od koupelny a hulákat, že je čas na oběd. Neměla jsem hlad. Byla jsem si jistá, že pokud se jenom pokusím na jakékoliv jídlo podívat, tak se pozvracím, ale i tak jsem se zvedla ze země a vyšla z koupelny.

Samantha

KAPITOLA ČTVRTÁ

Neměla jsem na oběd náladu. Chtěla jsem zpátky na pokoj.

Chtěla jsem *spát*.

Strážná mě bez jediného slova doprovodila až ke dveřím jídelny.

Pak se zastavila a nic nedělala, jen čekala. S očekáváním se na mě dívala a mně chvílku trvalo, než jsem si uvědomila, že čeká až sama projdu.

Udělala jsem to.

Ve chvíli, co jsem vešla, se vzduch změnil. Ne doslova – ale tím, jak na mě dolehl. Připadalo mi, že vzduch najednou ztěžkl, ztuhnul, zpomalil.

Trvalo necelé dva kroky dovnitř, než úplně celá jídelna ztichla.

Lžíce a vidličky přestaly cinkat o talíře. Kdo mluvil, hned přestal. Ti, kteří zrovna jedli, najednou ztuhli s naplň naplněnou pusou.

Všichni přestali v tom, co dělali, aby se na mě mohli podívat.

V jídelně bylo naprosté ticho. Ne normální ticho, ale nepříjemné. Sklopila jsem pohled a cítila jsem, jak se mi napínají ramena. Jako kdybych mohla nevšímavostí vymazat pohledy všech kolem mě. Chtěla jsem si jen sednout, předstírat, že jím oběd a pak vypadnout, co nejrychleji mi nohy dovolí.

V tom tichu se najednou jemně ozval něčí hlas. Ne dostatečně potichu, abych ho neslyšela.

„To je ona?”

Zvedla jsem hlavu a ostře, beze slova, jsem se do něj zabodla pohledem. Ten, kdo to zašeptal, byl kluk – o něco mladší než já. Světlovlasý a s ušima, které trochu připomínaly elfí. Nikdy předtím jsem si ho nevšimla, ale teď se dal pouze těžce přehlédnout.

Hned, jak jsem se podívala jeho směrem, sklopil zrak a zmlknul. Viděla jsem, jak mu zrudnul obličej.

Asi se bál, že ho taky umlátím k smrti.

Šla jsem dál, dokud jsem se nedostala k jednomu malému stolku v rohu, kde nikdo neseděl, a položila na něj svůj tác.

I potom, co jsem si sedla, nikdo nepromluvil. Nikdo nezačal znovu jíst, jen mě pořád sledovali. Snažila jsem se je ze všech sil ignorovat.

Předklonila jsem se na loktech a zírala na svůj oběd. Servírovali polévku – nevím jakou, jen že v ní byly kousky zeleniny. Na tom nezáleželo.

Nestihla jsem si ani přivonět, než jsem ucítila náhlý náraz a všechno se rozpadlo.

Spadla jsem ze své lavičky a dopadla tvrdě na zem. Můj mozek pořád nedokázal zpracovat, co se dělo.

Můj tác nebyl nikde v dohledu. Někdo mi vyrazil dech z plic, nic jsem nechápala. Cítila jsem jen bolest v krku a na hrudi, pád, zmatek.

Pak jsem zvedla pohled a uviděla ji.

Holka. Zнала jsem ji. Jak bych nemohla?

Neznala jsem její jméno. Nikdy jsem s ní nepromluvila, ale i tak...

Byl to jediný člověk, který na mě za celá léta udělal nějaký dojem. Snědá plet', krátké modré vlasy, oči neobvyklého odstínu žluté, ale všimla jsem si, že dnes jsou tak načervenalé – jako po dlouhých hodinách pláče.

Byla o trochu menší než já, ale působila větší.

Silné tělo, hlavně ruce – potetované od ramene až k začátku předloktí. Viděla jsem ji stokrát. Na chodbách, na tréninku, v jídelně, když se začala hlasitě smát. Uvědomila jsem si, že pokaždé, když jsem ji někde zahlédla, tak nedaleko ní stál Elluin. Vždycky.

Přišlo mi, že byli jako nějaká nerozlučná dvojka. Seděli spolu na obědech, večerech. V době tréninku často našli chvíli, aby si spolu mohli povídat. Nikdy předtím jsem si ty dva nespojila, ale teď...

Ted' mě mlátila.

„Jak jsi mohla?!“ zařvala mi do obličeje a vrazila mi pěstí. „Jak?!“

Nesnažila jsem se bránit. Ne protože bych to nedokázala, ale protože jsem nechtěla.

Každá rána byla oprávněná, každé slovo zasloužené.

Pochybovala jsem, že by se uklidnila, kdybych jí řekla něco ve stylu: „Ach, promiň, to bylo nedorozumění. Opravdu jsem nechtěla zabít tvého nejlepšího kamaráda...“ Ne, to by opravdu nepomohlo.

„Zabiju tě. Rozumíš tomu? Já tě zabiju!“

Její křik mi zvonil v uších. Její slzy mi kapaly na tvář a mixovaly se s mou krví. Zavřela jsem oči.

Stejně si to zasloužím.

A pak – zničehonic, se ozval jiný hlas. Ostrý.

„UMMONO!“

To byla Serena.

„Okamžitě přestaň! Nechceš snad, aby kvůli tobě dostal celý tvůj pokoj trest, že ne?“

„Já dostanu trest? A co ona?! Ona jako žádný důsledek nebude mít?“ Praštila mě znovu.

Přemýšlela jsem, jestli to takhle vypadalo pro Elluina, když jsem ho mlátila já.

V tu chvíli k nám přišli strážníci a popadli ji pod rameny. Ummona se je snažila setřást, ale nepovedlo se jí to.

Dýchala těžce, jako nějaké zvíře zahnané do kouta.

Zírala jsem na ni. Cítila jsem krev v puse, na vlasech.

Nedokázala jsem odtrhnout pohled od jejích očí.

Byly plné nenávisti.

-

V léčebně jsem byla dnes už podruhé.

Ošetřoval mě stejný doktor jako dříve. Když mě uviděl, povzdechl si a začal mi ošetřovat obličej. Tentokrát jsem se netřásla.

Ani jsem se nepohnula.

Tvářil se, jako by pro něj tahle situace byla jen únavná rutina.

Když dokončil můj obličej, rovnou zkontroloval obvazy kolem mých kloubů. Pak pro mě zase přišli strážníci. Popadli mě z lehátka jako nějakou loutku. „Zpět na pokoj.”

-

Od toho dne se mě Ummona pokusila zabít ještě třikrát.

Na chodbě mezi tréninkem a obědem.

V umývárkách.

Na schodišti mezi patry.

Vždycky to bylo náhlé, rychlé a brutální.

Po tom druhém napadení už jsem to čekala, ale ani jednou jsem se nebránila. Jednou mi málem zlomila žebra. Ne že by mi to vadilo. Měla na to právo. Nohy mě automaticky vedly do pokoje. Byla jsem unavená, mé myšlenky byly matné. Chtěla jsem zmizet. Jít na pokoj, lehnout si, dívat se na strop a na nic nemyslet. Zrovna jsem zabočila do uličky s mým pokojem, když mě zastavil Serenin hlas. „Samantho!” ozvala se za mnou.

Pomalů jsem se otočila. Stála tam s rukama za zády, ve svém typickém klidném postoji. Jako by se poslední dny vůbec nic nedělo.

„Chtěla jsem tě jen informovat,” začala s měkkým tónem, „Johana byla přesunuta na jiný pokoj.”

To mi přišlo podezřelé.

Zamrkala jsem. „Ach. A proč?”

Byla to zbytečná otázka. Serena by mi odpověděla pouze, pokud by chtěla. „Rozhodlo se to nahore. Potřebovali ji jinde. Ale neboj,” usmála se. Z jejího pohledu se mi sevřel žaludek. „Přiřadili jsme k tobě novou spolubydlící. Myslím, že vy dvě se budete skvěle doplňovat.”

Zamračila jsem se, ale nic jsem jí na to neřekla.

Otočila jsem se a zamířila do pokoje.

Když jsem otevřela dveře, byla jsem překvapená, že ta nová spolubydlící, o které Seren mluvila, už byla v pokoji a vybalovala si těch pár věcí, který každý z nás měl. Vešla jsem dovnitř, ale pak jsem ztuhla.

Byla zády ke mně. Modré vlasy, svalnaté ruce pokryté inkoustem. Ta holka si přestala vybalovat a pomalu se ke mně otočila.

Její pohled byl nejdřív nečitelný, ale pomalu se začal formovat do našťvaného. Moje nová spolubydlící byla Ummona.

Ummona

KAPITOLA PÁTÁ

Panebože, měla jsem pocit, že za chvíli něco rozbiju.

Samantha. Tak se ta holka jmenovala.

Ta, která zmlátila mého nejbližšího, mého *jediného* kamaráda.

Jenom kvůli stupidní nárazce od naší trenérky.

Upřímně jsem pořád nevěděla, jestli jsem chtěla, aby se něco nepěkného stalo Samanthě, nebo mé trenérce Sereně.

Celkem brzy jsem se rozhodla, že bych byla ráda, kdyby se něco stalo oběma. Když se poprvé otevřely dveře od pokoje, neotočila jsem se. Bylo mi jedno, kdo přišel. Ale po chvíli jsem si uvědomila, že ten člověk tam pořád stojí. Nevešel dál do pokoje, jen otevřel dveře a zůstal v nich stát.

Teprve *pak* jsem se otočila.

Já jsem prostě měla štěstí.

Hned od začátku mi bylo podezřelé, že mě Seren přemísťuje, ale nepřemýšlela jsem o tom do hloubky.

Když za mnou Serena přišla, řekla jen: „Malá změna, potřebují tě jinde.” A já jsem poslechla. Jako vždycky.

Vlastně jsem předpokládala, že mě chce přemístit někam *dál* od Samanthy, abych nebyla tak blízko jejímu pokoji. Abych k ní neměla tak snadný vstup. Očividně jsem se mýlila.

Tam, na prahu mého, tedy *našeho* pokoje stála. Byla ztuhlá jako socha. Byla stejně překvapená jako já, ale na rozdíl od ní *já* jsem to na sobě nedala znát. Ujistila jsem se, že můj obličej je nečitelný.

Měla jsem v plánu popřemýšlet o tom, jak zareagovat, ale podle jejího výrazu jsem poznala, že na mě bylo vidět, jak naštvaná jsem z toho všeho byla. Nebyla jsem už z toho ani tolik naštvaná – všechnen vztek už jsem si na ní vybila. Ale byla jsem *extrémně* otrávená.

„Ty?!“ Vyšlo to spíše jako obvinění než otázka.

Samantha si krátce vydechla – unaveně – předtím, než odpověděla. „Ty.“

Udělala krok dovnitř a zavřela za sebou dveře.

Chvíli jsem se na ni mračila. Bylo to poprvé, co jsem se na ni pořádně podívala bez toho, aniž bych ji napadla. Byla jiná než předtím.

Přišla mi vyčerpaná. Tvář měla šedou. Oči prázdné.

Přesto Samantha vešla dovnitř. Vypadala, jako že čeká, že na ni každou chvíli skočím a začnu do ní mlátit.

Jako kdyby jí to bylo jedno.

Když jsem se na ni pár dalších minut dívala, aniž bych na ni zaútočila, začala vypadat zmateně.

Kdyby to byl někdo jiný, tak bych si myslela, že vypadala až komicky. Ale nikdo jiný to nebyl, takže když jsem se rozhodla, že dneska jí nic neudělám, otočila jsem se zpátky ke své tašce a položila si na postel kus oblečení.

Nenáviděla jsem ji, ale už jsem nebyla naštvaná. Vztek byl vyčerpávající. Možná ji někdy ještě napadnu, ale ne dneska.

Prozatím ji budu muset ignorovat.

S tou myšlenkou v hlavě jsem si začala vybalovat zbytek věcí.

V posledních dnech se mi tak nějak povedlo nemyslet na Elluina. Dělala jsem cokoli jiného. Vstala jsem, snídala, zmlátila Samanthu, trénovala, dokud jsem necítila svaly, jedla, zase zmlátila Samanthu. Cokoliv, jen abych nad ním nepřemýšlela. Cokoliv, co by mě zaměstnalo na dostatečně dlouho, co by mě unavilo tak moc, že bych padla hned, jak bych uviděla postel.

Ale když byla Samantha ve stejném pokoji, tak to bylo těžké.

Nemohla jsem své myšlenky kontrolovat donekonečna, to jsem věděla, a hned jak vešla do pokoje, bylo to, jako kdybych *nemohla* myslet na nic jiného. Cítila jsem její přítomnost, jako byla ve vzduchu.

Nechtěla jsem si teď vybavovat, jak jsme se s Elluinem potkali, ale... Paměť neposlouchala.

Pamatovala jsem si to, jako by to bylo včera.

Byl to můj první rok v Cross Army. Zařízení, které unášelo malé děti a vycvičilo z nich vojáky. Bylo mi jedenáct let, byla jsem malá, nešikovná a vystrašená. A v *žádném případě* jsem neuměla bojovat s nožem.

Kdyby nebylo Elluina tak bych si jen ublížila. Byl o čtyři roky starší než já, zkušenější. Všichni tu byli drzejší, nebezpečnější, bezohlední a o tolik silnější. Ale Elluin byl jiný. Byl laskavý a klidný a trpělivý. Když jsem udělala chybu, nezačal na mě rvát, jen se usmál a pomohl mi tu chybu opravit.

Pomáhal pár ostatním novým dětem. Se všemi mluvil, jako ke člověku jeho úrovně, ne jako k nějakému tupému nižšímu organismu. Ostatní děti byly očividně o něco schopnější než já, protože po pár týdnech už bojovaly, jako by to dělaly roky, zatímco já se pořád hýbala jako začátečník.

Proto jsem se s Elluinem začala tolik bavit. Potřebovala jsem jeho pomoc víc než ostatní.

Ukázal mi, jak držet nůž a jak uchopit meč, jak natáhnout šíp a jak se pohybovat bez jediného zvuku. Jak správně dýchat, abych se rychle neunavila.

Jak zvednout ruku, i když to bolí.

Jednou jsem mu omylem rozsekla obočí. Ani na sobě nedal znát, že by ho to bolelo. Jen se zasmál, rozcuchal mi vlasy a řekl, že teď už alespoň vypadá trochu nebezpečně. Zanedlouho jsme byli nerozlučná dvojka.

Nemluvili jsme spolu jenom na tréninku, když jsem potřebovala jeho asistenci. Seděli jsme spolu v jídelně, porušovali jsme spolu pravidla Cross Army a potom se tomu smáli. Ani nevím, jak se nám to povedlo, ale pokaždé, když někdo z nás měl službu – například mytí nádobí – tak si ten druhý zařídil, aby ji měl taky. Jen abychom spolu mohli strávit více času.

Milovala jsem ho jako staršího bráchu.

Když jsem s ním byla, tak jsem si připadala jako *někdo*. Připadala jsem si důležitě. A pak na tréninku jsem ho viděla. Na zemi. Zmasakrovaného.

Bez pohybu. V bazénku krve a *ona* stála nad ním. *Samantha*.

Nenáviděla jsem ji.

A nenáviděla jsem ten fakt, že jsem ji nenáviděla, protože jsem věděla, že pokud by byl Elluin ještě naživu, tak by ji chtěl pochopit.

Nebyl by na ni naštvaný, on by jí *odpustil*.

A vím, že kdyby měl možnost se na chvíli vrátit a něco mi říct, tak by mi řekl, abych se ji sama pokusila pochopit.

No. Nemusím ji mít ráda, abych se ji pokusila pochopit.

Ted' na to bylo moc brzy, to jsem věděla. Jakékoliv vysvětlení, které by mi dala, by pouze zvýšilo můj vztek a zase bych na ni zaútočila.

Ale možná... Když ji budu ignorovat dostatečně dlouho a zvyknu si na ni, pak ji možná budu schopna pochopit.

Ummona

KAPITOLA ŠESTÁ

Nedokázala jsem znovu usnout.

Probudila jsem se uprostřed noci – kdybych měla hádat, tak bych si tipla, že bylo kolem pěti ráno. Ležela jsem na zádech, ruce semknuté na břicho, oči upřené do stropu. *Chtěla* jsem usnout. Chtěla jsem spát, dokud mě neprobudí ten stejný zvuk, který nás probouzí úplně každý den.

Ale můj mozek pořád pracoval, nedokázal přestat. Pořád dokola jsem přemýšlela nad těmi stejnými věcmi a měla jsem pocit, že z toho za chvíli zešílím.

Myslela jsem na Elluina. Ale ne na toho laskavého, klidného Elluina, který byl pořád pozitivní a plný života. Ne, já přemýšlela nad jeho tělem. Nad jeho krvavou mrtvolou. A nad Samanthou. Už jsem s ní byla na pokoji celý týden bez toho, aniž bych na ni zaútočila.

Myslela jsem si, že Elluin by na mě byl pyšný.

Většinu času jsem ji ignorovala a ona mě, ale párkrát jsme spolu mluvily – spíš jsme spolu musely mluvit – a já si nemohla pomoci. Můj tón vždycky zněl, jako kdybych radši byla kdekoli jinde.

A neříkám, že bych ji najednou měla ráda. Ne, to ne.

Pochybovala jsem, že ji někdy budu schopná mít ráda, ale už mě tolik neotravovala. Ani mě neštvala. Za ten týden, co jsem s ní žila, jsem si všimla, že celou dobu vypadala jako zmoklý pes. Bylo celkem těžké se na ni tolik zlobit, když už nic nedělala. Upřímně, už jsem ani nevěděla, co k ní mám cítit.

Dokázala jsem se jí podívat do očí, dokázala jsem s ní mluvit a žít ve stejném prostoru. Z nějakého důvodu jsem si často uvědomovala že ji sleduju. Sleduju ji a ani se nemračím, nebodám se do ní pohledem, jenom ji sleduju. Jako bych ji obdivovala. Z té myšlenky mi bylo šoufl.

Měla jsem pocit, že kdyby mě Elluin takhle viděl – kdyby slyšel tu myšlenku – tak by se mi začal smát.

Převalila jsem se na bok.

Nechtěla jsem, ale stejně jsem se podívala přes pokoj, kde spala.

Samantha, zabalená v dece, obličej jen částečně skrytý.

Zabiják.

Ale taky ne.

Nejspíš v hlavě už stokrát přemýšlela, co by se stalo, kdyby toho nechala. Kde by teď byla. Určitě od toho několikrát utekla.

Ale i tak. Pořád to byla *ona*, kdo ho zabil.

Pak jsem ji chtěla zabít já. Mlátila jsem ji.

Nepomohlo to. On se nevrátil. Už se nikdy nevrátí. Už ho nikdy neuvidím, nikdy si s ním nebudu znovu povídat a smát se.

Cítila jsem, jak se mi sevřel krk. Musela jsem pomalu vydechnout, jinak bych se udusila.

Pořád jsem si tu chvíli přehrávala dokola.

Všechno se to stalo tak rychle a přitom... Tak pomalu.

Řvala jsem na ni. Nevím, jestli mě slyšela, ale prosila jsem ji, ať toho nechá. Někdo mě držel zpátky. To byl jediný důvod, proč jsem nic neudělala. Kvůli někomu jinému.

Na chvíli jsem nenáviděla toho člověka, který mě zabrzdil, ale pak jsem se obrátila na toho člověka, který byl *opravdovým* viníkem.

Serena.

Ona to začala. To kvůli *ní* se Samantha tak naštvála. Kvůli ní na něj zaútočila. ...

A pak jsem přišla k jednomu řešení.

Nepomohlo by mi na to zapomenout. Ale možná bych měla šanci nechat to za sebou. Uvědomila jsem si, že už tady nemůžu dál žít. Nemůžu tu spát, trénovat, dýchat. Všechno, na co se tu podívám, mi připomíná jeho mrtvolu.

Jeho mrtvolu, ne jeho přívětivý úsměv.

Nevěděla jsem, jak to udělám ani kdy.

Ale věděla jsem s *kým*.

Nechtěla jsem to s ní provést kvůli přátelství, ale kvůli dluhu.

Za Elluina. Něco mi dlužila.

A tohle bude splátka.

Zrovna v tu chvíli zazněl zvon. Byl čas vstávat.

Otočila jsem se zpátky na záda a dovolila si jednu poslední myšlenku. *Uteču.*

Uteču a Samantha vezmu s sebou. Ať se jí to líbí nebo ne.

Samantha

KAPITOLA SEDMÁ

Minulou noc jsem toho moc nenaspala.

Nějakou dobu jsem se opravdu snažila, ale nešlo to.

Vždycky, když jsem zavřela oči, tak jsem viděla Elluina.

Pak jsem se přestala snažit. Jen jsem zavřela oči a dělala, že spím.

Stejně jako ona.

Bylo zvláštní být s ní na pokoji. Vidět ji tak často. Dřív jsme se pouze míjely na chodbách, párkrát jsme zachytily oční kontakt, když jsme jedly večeri nebo střílely z šípů, ale nikdy ani jednu z nás nenapadlo s tou druhou začít konverzovat. Teď jsme sdílely úplně všechno. Pokoj, prostor, vzduch.

A dneska i trénink.

Stály jsme naproti sobě s noži v ruce.

Byly jsme přiřazeny do dvojice nikým jiným než naší *oblíbenou* trenérkou Serenou. Fakt jsem nedokázala pochopit, co proti nám ta ženská měla. Moc dobře věděla, že Ummona mě nemá ráda. Nanejvýš mě toleruje, ale spárovat nás na trénink je sebevraždná mise.

Třeba chtěla vidět, jak mě roztrhá na kousky.

Nebo doufala, že se seberu a zabiju dalšího člověka.

Ummona vypadala klidně. Možná až *příliš* klidně...

Ruce jí visely volně u těla, připadalo mi, že kolem svého nože ani nemá pevný stisk. Že by jí každou chvíli mohl spadnout z ruky.

Dívala se přímo na mě.

Trhla jsem koutkem úst a zvedla ruce.

Panebože, proč zrovna ona?!

Zahájila první úder, kterému jsem se lehce vyhnula. Potom byl čas na můj útok. Taký zablokovala.

Pár minut jsme se hýbaly sem a tam, vypadaly jsme jako přesný odraz zrcadla. Připadalo mi to spíš jako tanec, měly jsme perfektní rytmus.

Věděla jsem, že za jiných okolností bychom byly perfektní týmová dvojice. Naše pohyby byly nečekaně synchronizované, každá z nás věděla, kdy a kam míří ta druhá.

Kdybychom měly bojovat s deseti ozbrojenými lidmi bez ničeho jiného než té druhé, troufala jsem si pomyslet, že bychom je lehce porazily.

Nikdo z nás nic neříkal, ale slyšela jsem, jak dýchá. Bylo mi jasné, že mě sleduje víc než kdokoli jiný v místnosti.

Až moc jsem zpohodlněla. Nedávala jsem pozor. Začala jsem se vzdalovat, mé myšlenky byly kilometry daleko od reality a v tu chvíli mi dala ránu. Nebyla to rána, co by mě složila. Ale rozhodila mě. Nečekala jsem ji. Dvě vteřiny zaváhání. To stačilo, aby mi podkopla nohy a já šla rovnou k zemi. Automaticky jsem si rukama zakryla obličej. Čekala jsem, až do mě začne mlátit. Ummona nikdy nezačala.

Jen se ke mně naklonila a tiše – tak abych to slyšela pouze já – mi do ucha zašeptala: „Příště se víc snaž.“

A bez dalšího slova odkráčela.

-

Seděla jsem u svého stolu a potichu pojídala večeři.

Nikdo jiný se mnou neseseděl. Po tom incidentu se už skoro nikdo neodvážil ani se mě na něco zeptat.

Všichni v jídelně se snažili ignorovat moji existenci.

Všichni kromě jedné.

Ummona si beze slova položila tác naproti mně. Stáhla si svoje krátké vlasy do pevného uzlu a přisedla si.

Zvedla jsem obočí. Cítila jsem, jak se mi rozšířily oči překvapením. Jak jsem už zmínila, Ummona mě nanejvýš tolerovala, ale nikdy se mnou nemluvila, ani se ke mně nepřiblížila na vzdálenost dvou metrů, dokud doslovně *nemusela*. Všimla jsem si, že strážní u dveří jídelny si nervózně prohlíželi náš stůl. Asi jako já čekali, že Ummona každou chvíli zaútočí.

Když ale nic neřekla a jenom začala jíst svou večeři, jako by to dělala každý večer, tak mi z pusy tiše vyklouzlo: „Proč...?“

Neodpověděla hned, až když dokousala a spolkla svoje sousto, se mi podívala do očí. Byla jsem překvapená, když jsem v nich nenašla vztek. Ani výsměch. Bylo v nich něco chladnějšího, jako by nade mnou najednou povýšila. „Chci odtud utéct. A ty,” naklonila se před svůj tác, „ty půjdeš se mnou.” Zamrkala jsem.

Utéct. Z *Cross Army*?!

To bylo šílenství. Nikdo neutíkal.

Každý, kdo to zkusil, už nebyl nikdy znovu spatřen. Pochybovala jsem, že to tak bylo kvůli tomu, že se jim utéct *povedlo*.

Musela jsem ale uznat, že její hlas zněl přesvědčivě. Chvilí jsem si myslela, že by to možná fakt dokázala.

„Dobře. Nějaký důvod, proč bych to měla vědět?” Nechápala jsem, proč mi to říká. Myslela si, že mi bude chybět? To těžko, nevím o ní nic víc, než že se kamarádila s Elluinem.

„Mám plán,” řekla nakonec, „a potřebuju k tomu někoho, kdo umí otevřít dveře bez klíče.”

Nad tím jsem se zarazila. Jak mohla vědět...?

„Od koho jsi to zjistila?” zeptala jsem se. Nikomu jsem o tom neříkala, nevím, jak k tomu přišla.

„No... znáš to. Od jistého zdroje jsem zjistila, že když jsi tu byla druhým rokem, tak ses vloupala do zbrojírny, protože ti nikdo nechtěl říct, co za těmi dveřmi je,” trochu se uchechtla a pak pokračovala: „Prej tě našli, jak si hraješ s nějakým magickým nožem. Říkali, že když se tě nadřízání zeptali, jak ses tam dostala, tak sis z kapsy vytáhla kancelářskou sponku.” Ukončila to s mírným úsměvem.

Navzdory sobě jsem musela uznat, že jí ten úsměv *opravdu* slušel. No dobře, teď už trochu vyjízďím z kolejí.

„Fajn, ale myslím, že sama moc dobře víš, že nemůžu být jediný člověk na našem patře, který dokáže otevřít zámek bez klíče.”

„Možná. Ale ty jediná mi pomůžeš.”

„Jo, jasně,” zakroutila jsem očima, „a co tě k tomu vede?”

Podívala se mi přímo do očí a přes obličej se jí protáhl obrovský úsměv. „Ty, Samantho, mi totiž něco dlužíš.”

Elluin.

Samozřejmě.

Pocit viny do mě praštil, jak kdyby mi někdo hodil cihlou po hlavě. Sklopila jsem oči ke svému jídlu. Nebyla jsem schopná ani polknout. Ummona se zvedla a oprášila si kalhoty.

„Nemusíš mi odpovídat hned.”

Těsně předtím, než odešla, ještě dodala: „Ale, Samantho, pamatuj. Měla bys to brát jako úplatek. Za to, co jsi udělala.”

Pak s úsměvem stále na obličeji odkráčela na pokoj.

Samantha

KAPITOLA OSMÁ

Trvalo mi celkem jeden den, než jsem se rozhodla.

Uteču.

Uteču s ní, čistě kvůli Elluinovi. Žádný jiný důvod jsem k tomu stejně neměla. Svou odpověď jsem jí řekla hned, jak jsme se ráno probudila. Ne slovně. Jen jsem se jí podívala do očí a kývla hlavou.

Podle jejího výrazu mě pochopila.

-

V průběhu dalších čtyř dnů jsme si na obědě a na večeři vždycky přisedly k sobě a tajně plánovaly, jak to provedeme.

Ummona znala lépe jejich systém. Kdy se měnili strážníci, v kolik v noci už přestávají dávat pozornost. Rozvrhy, časy a místa.

Já jsem byla lepší v pozorování. Všimla jsem si drobností. Malých detailů, který by dost lidí přehlédlo.

Společně jsme tvořily něco funkčního.

Obě jsme to věděly, jen jsme si to nechtěly přiznat.

Byly bychom dobrý tým.

Jednou, pozdě večer jsme seděly u postelí a probíraly ten plán.

Naše dvě další spolubydlící spolu měly noční službu úklidu kuchyně, takže jsme v pokoji byly samy. Už bylo zhasnuto, jediný zdroj světla byl tlumený jas z okna.

Obvykle jsme spolu v těch chvílích už nemluvíly, ale obě jsme se rozhodly, že by bylo hloupé nevyužít té šance.

„Tak hele, koukej. Přijde mi opravdu dojemný, že jsi vymyslela tak grandiózní plán se třiceti kroky, ale...”

„Ale?” zamračila se.

„Ale tohle fakt nebude fungovat.”

„Co tím myslíš?! Nemá to chybu!” zasyčela.

Věděla jsem, že ten plán dobře promyslela, než mi ho celý odhalila, ale zapomněla na jednu věc, která byla při vymýšlení plánu snad nejdůležitější.

„Ummono, ten plán je *nereálný*,” odpověděla jsem vyčerpaně. „Tohle nepůjde. Může se zhroutit několik věcí, a tak, či tak s největší pravděpodobností budeme stejně muset v nějakou chvíli improvizovat. Jestli si budeme muset zapamatovat všechny tyhle kroky, tak jen budeme víc ve stresu.”

Na moment nikdo z nás nepromluvil.

Ummona se na mě mračila. Kdybychom byly v jiné situaci, tak bych už odvrátila pohled. Někdy dokázala být fakt děsivá.

Ale tohle bylo důležité. Musela jsem jí jedním nebo druhým způsobem namlátit do kebuly, že jestli zkusíme tenhle plán, tak nám leda tak propíchnou mečem hrud'. Vzdala se dřív, než jsem čekala.

„Fajn. Jaký geniální způsob napadl tebe, no? Svěř se mi, prosím! Nemůžu se dočkat,” zakroutila očima.

Málem jsem se jí začala smát, ale naštěstí jsem to dokázala zadržet. Nemyslím si, že by to dopadlo moc dobře, kdybych to nevydržela...

Rychle jsem jí vysvětlila, jak to vidím já, a zanedlouho už jsme měly vymyšlené všechno kromě místa a času. Ummona pořád nedokázala zjistit, kdy se strážní budou měnit tak, abychom to vychytaly.

Plán byl, že bychom se den před únikem obě „pohádaly” a každá tu druhou nějak závažně zranila. Tím pádem by nás museli vzít do léčebny, kde bych ukradla něco na spánek. Ummona

by tam byla se mnou. Dala by mi vědět, co vzít. Potom bych strážníkům musela tu drogu do něčeho dát – což by bylo hodně těžké a riskantní, ale žádný jiný způsob jsme nevymyslely.

Nikdo z nás nemluvil. Jen jsme vedle sebe seděly a dívaly se do blba, dokud Ummona nečekaně nepromluvila.

„Doufám, že víš, že tě furt nemám ráda.”

„Ach. Ne, neboj, ani bych o opaku nesnila.”

A Ummona se *zasmála*.

Nemyslela jsem si, že to někdy uslyším zblízka, ale stalo se.

Ani se nesmála, protože bych řekla něco vtipného, spíš protože byla unavená. Ale i tak, byl to ten nejhezčí zvuk, který jsem kdy slyšela.

Smála se do dlaně, hlavu trochu zakloněnou dozadu, modré vlasy jí spadly z čela a i přes to tlumené osvětlení bylo jasně vidět, jak jí zářily oči.

Když jsem se na ni tak dívala, nemohla jsem pomoci, ale taky se usmát. Jen trošku, ale pořád to byl úsměv. Přišel mi na mém obličej zvláštní. Naposled jsem se doopravdy usmála, když jsem mluvila s Elluinem.

Tu noc se mezi námi něco změnilo.

Ummona

KAPITOLA DEVÁTÁ

Se Samanthou jsme se shodly, že utečeme přesně za týden. Večer, pár hodin po změně stráží na našem patře.

To *bylo* v plánu.

Ale ani jedna z nás nečekala, že tři dny před tím, než jsme měly utéct, bychom byly probuzené uprostřed noci kvůli poplachu.

Požárnímu poplachu.

Za dveřmi našeho pokoje bylo slyšet několik hlasů – děti z našeho patra se shromažďovaly na chodbě, aby je strážníci mohli evakuovat.

Červená světla problikávala na stropě a najednou jsem slyšela, jak bouchly dveře – jedna z mých spolubydlících už opustila pokoj. Druhá tu ještě byla a zmatkovala. Samantha seděla na posteli, oči doširoka otevřené.

„Požární poplach!“ zakřičel někdo na chodbě. „Hněte sebou, nebo vás tu nechají!“

Obě dvě jsme se nastejno zvedly z postele – bez přemýšlení. Automaticky. Na chodbě už bylo celé patro. Strážní nás počítali. Křičeli. Tlačili děti dál k únikovým dveřím, kde na ně pravděpodobně čekali další lidé z personálu.

V tu chvíli jsem si to uvědomila.

Otočila jsem se, ale Samantha už se na mě dívala. V jejích očích jsem poznala, že jsme myslely na stejnou věc.

Ted', nebo nikdy.

Pomalů. Nenápadně a bez paniky jsme se začaly posouvat druhým směrem. Dál od strážníků a únikových dveří.

Krok za krokem.

Měly jsme namířeno k zadním schodům – ty se nikdy nepoužívaly. Leda tak pro přístup na technická patra.

Dole byly staré, zapomenuté chodby. Větrací.

Když jsme se dostaly k úplnému konci chodby s našimi pokoji, skoro všichni už byli natlačeni do únikových dveří.

Bez dalšího rozmýšlení jsme se obě rozběhly.

-

Dole v technickém podlaží to zapáchalo vlhkostí, kovem a výpary.

Zrovna jsme se blížily k jedné postranní uličce – k jedné, která mi byla povědomá. Čas od času jsem ji s Elluinem využila, když jsme porušovali pravidla. Ale pak – hlas. Hned za námi.

„Hej, mládeži! Tady nemáte co pohledávat!“

Zastavily jsme.

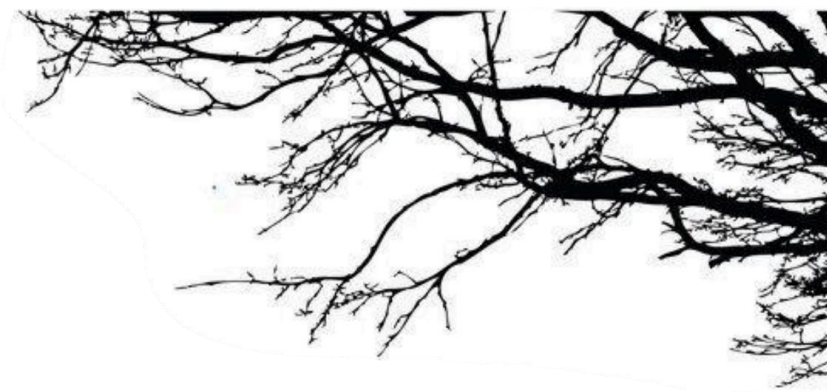
Samantha se otočila první. Já hned po ní.

Byl to strážník. Mladý, ne moc vysoký. Uniformu měl křivě zapnutou. Pochybuju, že někoho někdy doopravdy zadržel.

„Krucí...“ sykla Samantha, „co ted’?“

Nadechla jsem se a udělala krok dopředu.

„Vezmu ho zprava.“

„Fajn, pak se měníme.”

Kývla jsem.

Byl na zemi dřív, než stihl říct jediné slůvko. Daly jsme mu dobrou ránu. Omdlel. Samantha se na mě podívala a usmála se.

„Pěkná rána do břicha!”

„Ty jsi ho taky celkem dobře zřídila.” Myslím, že to bylo poprvé, co jsem jí řekla něco s tónem, který se podobal respektu. Možná jsem se trochu zasmála. Ale jen trošičku.

Než jsme se ale stihly posunout dál, slyšely jsme kroky.

Několikero kroků.

Protože jsme prostě byly štístka, tak když jsme se otočily, dívaly jsme se na sedm dalších, silně ozbrojených strážců.

Tentokrát všichni vypadali, že tuhle práci dělali alespoň devět let. Chvíli bylo ticho.

Pak se jeden z nich pomalu podíval na jejich spolupracovníka, který ležel nehybně na zemi.

Samantha vykřikla.

Samantha

KAPITOLA DESÁTÁ

„BĚŽ!”

Po čele mi stékal studený pot, srdce mi tlouklo jako kladivo a plíce pálily. Přesto jsem nepřestávala. Ani na okamžik.

Byla jsem si jistá že pokud zpomalíme nebo – nedej Bože – nás chytí, znamenalo by to jistou smrt pro nás obě. Nebo, co hůř, skončily bychom v mučírně. Kamenná cesta mi klouzala pod nohama jako čerstvě zamrzlý led. Několikrát jsem málem zakopla, ale neměla jsem moc jiných možností než pokračovat. Těsně za mými zády jsem mohla slyšet Ummoniny zoufalé a unavené povzdychy – neběžely jsme zatím ani patnáct minut, ale už jsme to obě nezvládaly.

Musí vydržet, už jenom chvilku...

Z myšlenek mě vytrhla Ummona, když mi pevně sevřela nadloktí a prudce odbočila do úzké temné chodbičky po mé levé straně.

A pak – kouř. Štiplavý a dráždivý. Za pouhý okamžik mi naplnil nozdry a zamlžil zrak jemným oparem.

Musela jsem to prozatím ignorovat. Neměli jsme čas.

Proč jsme zastavily?

Zrovna, když jsem se chystala svou otázku vyslovit, mi Ummona prudce zakryla rukou ústa a přitiskla mě zády ke studené zdi.

„Bud’ zticha,” zašeptala naléhavě.

Kdyby nebyla tak blízko mému obličej, pochybuji, že bych ji vůbec slyšela – ale udělala jsem, co mi řekla.

Zadržela jsem dech, když kolem našeho úkrytu prošlo asi pět ozbrojených vojáků. Byli to ti samí, kteří nás ještě před chvílkou pronásledovali.

Ummona zůstala nehybně stát, dokud poslední z mužů nezmizel za rohem. Pak se konečně nadechla. Její stisk na mých ústech povolil a svou ruku posunula k mému rameni, kde zůstala napjatě ležet.

„Jsou pryč,” zašeptala. Její hlas zněl chraplavě, zčásti zhrubl kouřem a zčásti vyčerpáním. Měla jsem v plánu jí na tu informaci odvětit nějakým sarkastickým dodatkem, ale nic mě nenapadlo.

„Jsi v pořádku?” dodala po chvílce ticha. Poprvé tu noc se mi podívala přímo do očí. Jsem v pořádku? Málem jsem se té otázce začala smát. Byla jsem *unavená*. Celá jsem se třásla, taška mi na zádech z nějakého důvodu připadala strašně těžká, vydechovala jsem víc, než jsem dokázala vdechnout, a i když jsem to tady neměla zrovna v lásce, pořád to bylo místo, kde jsem vyrůstala. Momentálně se hroutilo požárem. Ne, neřekla bych, že jsem zrovna v pořádku.

Ale z jejího výrazu jsem poznala, že tohle nechce slyšet. V téhle situaci by ji moje pocity moc odvahy nedodaly. Potřebovala vědět, že jsem schopná. Že dokážu sama ujít ještě pár kilometrů.

„Jo, v pohodě,” zalhala jsem.

„Dobře, protože jestli se teď zhroutíš, Samantho, tak tě budu muset odtáhnout. A věř mi, nebude to zrovna elegantní. Ani pohodlné.”

Zamrkala jsem. Vteřinu mi trvalo, než jsem si uvědomila, že to byl pokus o vtip. „Pf,” odfrkla jsem. „Stejně bys mě nezvládla odtáhnout,” snažila jsem se, aby se mi nezadrhával hlas.

„Byla bys překvapená,” zazubila se.

Ignorovala jsem ji. „Co ty? Je ti dobře?”

Nepatrně přikývla. „Zažila jsem lepší časy, ale přežiju to.”

„Budeš muset.”

„Nebud’ tak dramatická,” odpověděla Ummona.

„Jen říkám fakta,” bránila jsem se.

Na moment žádná z nás nepromluvila. Jediné, co bylo v té úzké, temné chodbičce slyšet, bylx naše unavené výdechy.

„Co teď?” zeptala jsem se, když už jsem to nesnesitelné ticho nemohla vydržet. Neměli bychom tu jen stát a čekat, až si nás někdo všimne. Měli bychom vzít nohy na ramena, dokud ještě můžeme.

Někde v dálce se ozval zvuk padajících trámů následovaný výkřiky. Kolem nás se opět začal šířit dým.

„Musíme se pohnout,” řekla Ummona. „Spodní chodby nepřipadají v úvahu. S naším štěstím tam na nás bude čekat dalších sedm nebo víc vojáků.”

„Nebo se to tam bude topit v plamenech,” přidala jsem.

Ummona se na pár minut odmlčela. Pak si poraženě povzdychla. „No, tak to vypadá, že jediná cesta vede nahoru.”

Jasně, nahoru. To víš, že jo.

Čekala jsem, než se Ummona začne smát nebo mi dá nějaký signál, že si dělala srandu, ale zachovala si vážný výraz.

To nemůže myslet vážně...

„Nahoru?!” zopakovala jsem s hrůzou. Nějaká část mého podvědomí pořád doufala, že mě Ummona ujistí, že jen vtipkovala.

„Zbláznila ses? Jak máš v plánu se odtud dostat horní cestou? Jenom se dostaneme hlouběji do budovy!”

„Máš lepší nápad?”

Neměla jsem lepší nápad, ale ten její se mi opravdu nelíbil.

Chtěla jsem protestovat, říct jí, že musí být jiný způsob, ale sama jsem tomu moc nevěřila. Ummona se na mě pořád dívala tím svým výrazem. Její oči byly tak jasné i přes dým a únavu a strach...ten pohled mě přinutil se znovu hýbat. *Tak co, že musíme nahoru? Nic jiného nám stejně nezbyvá a já nehodlám potom všem zemřít kvůli udušení kouřem. Byla bych o dost radši, kdybych alespoň umřela nějakou hrdinskou smrtí...*

Zhluboka jsem se nadechla: „Dobře, tak nahoru.”

Samantha

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Věci se pokazily téměř okamžitě.

Slyšela jsem pod sebou svoje vlastní kroky. Ummona běžela kousek přede mnou. Jen tak tak jsem si dokázala vybavit její siluetu.

Dokázaly jsme vyšplhat schody bez dalších setkání se strážnými. Ale hned jak jsme je vyšplhaly, tak na nás samozřejmě čekali další ozbrojení pracovníci. „Děláte si ze mě...” stěžovala si Ummona.

Chápala jsem ji.

Už jsem se s nikým nechtěla prát, jen jsem chtěla uniknout z té prokleté budovy a žít svůj život.

Ummona se rovnou vrhla na jednu strážnici s mečem.

Já začala bojovat minutku po ní.

Bylo to jako na tréninku.

Obě jsme byly perfektně synchronizované. Když jedna byla zrovna zaneprázdněná, kryla ji ta druhá.

Nevím, jak se nám to povedlo, ale za chvíli jsem stála okolo několika nehybných těl vojáků.

Přepraly jsme je.

Pořád jsem to nechápala a byla bych nad tím ještě přemýšlela – kdybych najednou neuslyšela Ummonin náhlý, překvapený výkřik.

Bleskově jsem se otočila a uviděla to – Ummonu, jak se snaží vyhnout seknutí čepele jednoho z vojáků, ale vyhne se moc ostře. Jak najednou padá z jednoho velkého okna, před kterým s tím vojákem bojovala.

Naštěstí se stihla chytit jednou rukou, ale věděla jsem, že jí to moc dlouho nevydrží. Byla na to příliš vyčerpaná.

„Ummono!”

Toho vojáka jsem silně odstrčila na stranu. Koutkem oka jsem viděla, jak se bouchnul hlavou o tvrdý kamenný stůl, ale nebyla jsem si jistá. Teď na tom nezáleželo. Ummonina ruka se uvolnila.

Přestala se držet.

„NE!” vykřikla jsem a skočila za ní.

Na poslední chvíli jsem jí stihla zachytit rukou.

Srdce mi bušilo až v krku.

„Vytáhneš mě nahoru?” zeptala se, když jsem ji po chvíli nevyzvedla. Začala jsem se trochu hystericky smát. Myslím, že jsem v očích cítila slzy. „Jo, jo vytáhnu,” zněla jsem strašně udýchaně.

Ale v ten okamžik se ten voják zvedl. Ten, o kterém jsem si myslela, že se drsně praštil do hlavy.

Ne, tohle ne...

„Samantho!” vyjekla Ummona, „dávej pozor!”

Nestihla jsem se ani otočit, když jsem ucítila příšernou bolest ve své ruce. Šířila se celým mým tělem. Začínala v ramenní kosti a...

Začínala v ramenní kosti?

Neuvědomila jsem si to, ale když jsem se podívala...

Ten voják mi usekl ruku!

Poslední, co jsem slyšela, byl Ummonin výkřik, když jsem ji pustila. Pak jsem omdlela.

Dobrá story

Kapitola 1

Kluk jménem Filip se jednou vzbudil na tajemném ostrově a neměl ponětí, kde je. Nemohl si nic pamatovat, takže se začal rozhlížet a uviděl horu, na které byl tajný chrám. Neměl nic u sebe, jenom roztrhané oblečení. Tak se vydal za tím chrámem a tam nebylo nic. Jenom magická truhla, ve které byl armor, který byl z ohně, ale on se nemohl roztéct, tak se Filip pokusil na něj šáhnout, ale spálil se, takže se začal ještě rozhlížet. Najednou uviděl velké staré dřevěné dveře. Za nimi byla místnost a v ní byla knihovna. Za tou knihovnou našel stůl a na tom stole byl magický nápoj, který měl červenou barvu a vypadalo to, jako kdyby byl zapálený. Takže Filip se ho snažil vypít a řekl: „Hmm, to není vůbec špatný.“ Potom začaly hořet pochodně a Filip se lekl. Pochodně na něj vychrlily oheň, tak dal před sebe ruce. Nezačal hořet, ale ani ho to nepálilo, tak se podíval nahoru a uviděl, že ten oheň mu lítal nad rukou, tak se pokusil ho setřást, ale místo toho, aby spadl, tak se vystřelil dopředu a až to něco trefilo, tak to vybuchlo. Filip se hrozně divil, a tak se vrátil k té magické truhle a chtěl něco zkusit. Zkusil si ten armor nandat a divil se, když ho to nezačalo pálit. Když si ho nandal, zjistil, že pod tím armorem byl ohnivý meč, luk a šípy. Když všechno sebral, vydal se na prohlídku po ostrově a zjistil, že se nemá jak dostat z tohoto ostrova. Jak se dostal pryč, je záhada...

Kapitola 2

Filip neměl ponětí, jak se dostal z ostrova, tak ho napadlo, že by mohl udělat vor ze dřeva z různých palem. Hned, jak ho to napadlo, tak se dal do toho. Když dělal vor, tak najednou uslyšel daleko v moři nějaké monstrum a zjistil, že asi bude muset bojovat. Takže poté, co sestavil vor, začal trochu trénovat se svým mečem a zkusil trefovat kokosy se svým lukem. Rozhodl se, že se vydá, až se vyspí, protože byl unavený. Udělal si domov z pár klacků a listů z palmy. Vůbec mu nebyla zima, protože měl armor, který ho hřál. Když se vyspal, sedl na vor a vydal se na moře. Plul tak dlouho, že se chtěl vyspat, ale když se probudil, tak najednou zjistil, že je na jiném ostrově. Řekl: „Co je to za místo?“ Chtěl se vydat na ostrov, aby prozkoumal,

jestli je tam nějaká civilizace, ale měl takový pocit, že by tam neměl chodit a zůstat u voru. Přesto že si fakt myslel, že by tam neměl chodit. Trošku ho přesvědčilo to, že měl na sobě ohnivý armor a svůj meč. Tak se Filip vydal a našel malou vesnici, kde nikdo záhadně nebyl. Tak začal prohledávat ty domy. Když prohledal všechny, tak si najednou všiml, že tady je ještě jeden obrovský dům. Když otevřel dřevěné dveře, hrozně se vylekal, protože viděl obrovské monstrum, které žralo ty vesničany. Ihned vyrazil po monstře se svým ohnivým mečem. Jedním svihem monstrum zabil. Potom, co zabil to monstrum, tak se mu magicky vrátila paměť a vrátil se domů.

Post-Fantasy Příběh

Kapitola 1.

První kroky Nicoty

„Probud'te se do reality,“ řekl Alexandr. „V tomto prokletém světě nic nejde podle plánu. Čím déle žijete, tím více si uvědomujete, že jediné, co v této realitě skutečně existuje, je pouze bolest, utrpení a marnost. Když jsem neměl nic a nikoho, vždy jsem měl bolest. Ale teď mám i vás a věřím, že mi s mým plánem pomůžete.“ Dva zajatci, Rick a Denny, na Alexandra zdevastovaně pohlédli. Polovina jejich armády byla poražena jediným mužem a ten muž stál před nimi. Co jiného jim zbývalo? „Ano, víme, kde je Talisman vzteku,“ odpověděl Denny, „ale nebude vůbec jednoduché ho získat.“ „Ano, to už vím,“ řekl na to Alexandr, „ale cena jeho získání bude nepředstavitelná.“ „K čemu ho vlastně potřebuješ?“ zeptal se Rick. „To zatím nevím, ale vím, že jednou je jeho role mým plánem nepostradatelná, pokud se toho dožijete.“ Rick a Denny si jen vystrašeně vyměnili pohledy. Neudělali chybu? Ne, nemohli, vždyť ten talisman pouze posiluje všechny dovednosti a magii, kterou ten, kdo ho vlastní už má. „Na co by ho někdo jako on mohl tenhle talisman potřebovat?“ pomysleli si Denny s Rickym. „Alexandr moc dobře věděl, co s

talismanem vzteku dělat – potřeboval posbírat všechny čtyři talismany z Lujárie (místo odkud pochází). Alexandr je potřeboval ke svému velmi nebezpečnému, ba či dokonce smrtelnému plánu. Plán, který mu umožní změnit svět tak jako nikdo předtím.

Víte, Rick a Denny by s Alexandrem vůbec nesouhlasili a nijak by mu nepomohli. Co nepomohli, hned by na něj zaútočili, nebo spáchali vraždu.

Tenhle vysoký muž v černém brnění a pláště, který ve větru vlál jako smrt sama. Tento muž jim zabil polovinu vojska. Dannyho a Rickyho přátele. Víte, jak šílené by bylo, kdyby se k němu připojili? Ne, Alexandr totiž už jeden z talismanů měl. Měl talisman Klamu.

Tento talisman nedělal nic jiného, než že dokázal klamat. Dokázal oklamat lidi tak, že ten kdo, jej vlastnil, byl pro všechny ostatní víc sympatický a pravdomluvný. Tato schopnost by se mohla hodit nějakému politikovi, aby si víc naklonil lidi.

Kapitola 2.

Cesta z kaluže do bláta

„Tady máš,“ řekl Ricky a podal Alexandrovi svoji mapu. „Talisman vzteku se nachází v ohnivých horách, střeží ho tam jedni z našich nejlepších bojovníků a čarodějů, nebude to lehké a...“ „To vím,“ utnul ho Alexandr, „ale jak už řekl, já ho potřebuju a bez něj můj plán nikdy nevyjde. Ted vyrazíme, pokud si pospíšíme budeme tam do zítřejšího západu.“ „Do zítřejšího západu slunce?!“ řekl Danny. „To přece nikdy nemůžeme stihnout. Jedině, že bychom šli přes vesnici zesnulých, ale tam mě nikdo nedotáhne ani za sto let.“ Alexandr se na něj upřeně zadíval a řekl: „Je to jen opuštěná vesnice, která byla zničena při boji mezi Severním Královstvím a Královstvím ohnivých hor při masakru, který oba národy způsobily.“ „Jo ale před deseti lety se pár našich mágů vydalo prozkoumat vesnice, ale už se nikdy nevrátili, byli to jedni z nejlepších, které jsme měli a bylo jich 15. To, co jim zabránilo se kdykoliv vrátit domů musela být nějaká nadlidská nějaký zesnulý duch nebo něco takového. Poslední zpráva,

kterou jsme od nich dostali přes poštovního holuba, byla „**nechod'te!**“. Nikdo neví, co se s nimi sta- „ „Já vím, co se s nimi stalo,“ odpověděl Alexandr. Rick a Denny na něj pohlédli a zeptali se, co se s nimi stalo. „Zabil jsem je,“ odpověděl chladně Alexandr. „A teď dost těch blbých otázek a vyrazme.“ Denny a Ricky si vyměnili pohled. Teď už věděli, co dělat. Něco, co měli udělat už dávno.

Od té debaty o vesnici zesnulých už se nikdo s nikým nebavil. Rick a Denny věděli, že se v tom pěkně namočili a věděli, že teď z toho už nevycouvají. Cesta utíkala celkem rychle. Po dni dorazili do vesnice zesnulých, kde, jak už věděli, je nic nečeká. Když dorazili na 30 stop od ní, ucítli velmi nemilý pach. Byl to pach krve. Když už byli ve vesnici, viděli krev a ostatky lidí skoro všude, kam se podívali. Bylo to příšerné. Když procházeli vesnicí, začalo pršet a Alexandr se z ničeho nic zastavil a pohlédl na nebe. Zády otočený k Dannymu

a Rickymu si sundal svoji helmu, černou jako tma a poničenou jako jeho srdce. Rick a Denny na sebe jen pohlédli, neviděli mu do obličeje. „Emm, budem tady jen stát? neb-“ „Ted’ ne!“ přerušil ho Alexandr. „Tady přenocujem a bez dalších pokynů odešel. Rick a Denny udělali to stejné jako on a zalezli si do trosky nějakého domu. Páchlo to po plísni a po zatuchlině, ale bylo to to nejlepší, co našli. Rozdělili si oheň a došlo jim, že tohle je poprvé, co nejsou s Alexandrem. Oba na sebe pohlédli a sborově zašeptali: „Tohle mu nemůžeme dovolit.“ „Musíme ho nějak zastavit,“ řekl Denny. „Jo, ale jak já nikdy ten jeho blbej amulet vztekotu nebo jak se jmenoval,“ řekl Ricky. „Já jo,“ odpověděl Denny. „Jednou jsem měl misi bylo to posílení ochrany, protože nějaká banda maniaků se ho pokusila ukrást. Samozřejmě byli zabiti, ale dostali se docela blízko. Normálně je talisman střežen jen 30 lidmi, kteří se střídají. Ten talisman se nachází v takovém velkém chrámu a mám pocit, že uvnitř osobně někdo ten chrám ještě hlídá, ale nejsem si jistý. Jen jsem to nějak postřehl, že si ostatní špitají něco v tom smyslu. Možná bychom ho mohli shodit někdy cestou do nějaký lávový sopky,“ řekl Ricky. „Jo jo, to zní dobře. Třeba mu říct, že se nachází nahoře nějaký sopky. Došli bychom tam a prostě bychom ho strčili,“ dodal k tomu Denny. „A budem hrdinové,“ řekl nadšeně Ricky. A s mnohem klidnějším duchem usnuli.

Jindřich, král Kiivania

Toto je král ze starého starověkého království 17. století. Jmenuje se Jindřich a název království je Kiivania. Žije tam 30 000 lidí, je zde zemědělství, řemesla, království má mírumilovné a přátelské obyvatele, kteří vždy rádi vidí hosty, království je obeháno velkými hradbami, na kterých byly stráže s děly proti lupičům a podobným hrozbám.

Moje hlavní postava je král, je vysoký 193 cm, žil v 17. století a byl velmi bohatý, je mu 53 let, má brutální černý oblek se zlatými vzory a vložkami, které se v té době vyráběly, má malé vousy s šedivými vlasy, ale většina z nich je stále barevná, vlasy nemá příliš dlouhé, černé barvy s odstínem havraního křídla, má husté černé obočí, lícní kosti jsou viditelné, má pár

vrásek, ale ne příliš mnoho, má charisma. Stojí a opírá se o hůl z dubového dřeva. Kovová část hole vypadá jako lví hlava a je vyrobena ze stříbra. Jindřich má černý plášť se zlatými vložkami, má hnědé oči, je v dobré fyzické kondici, má široká ramena.

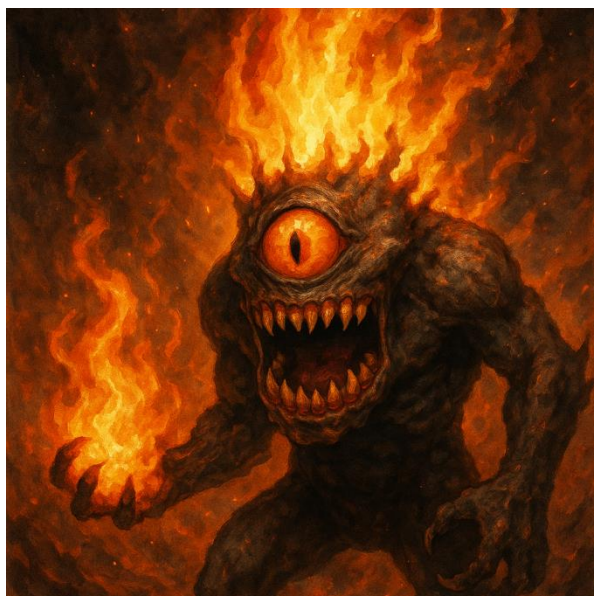
Ztracený časem

BYTOSTI:

ZALUPA

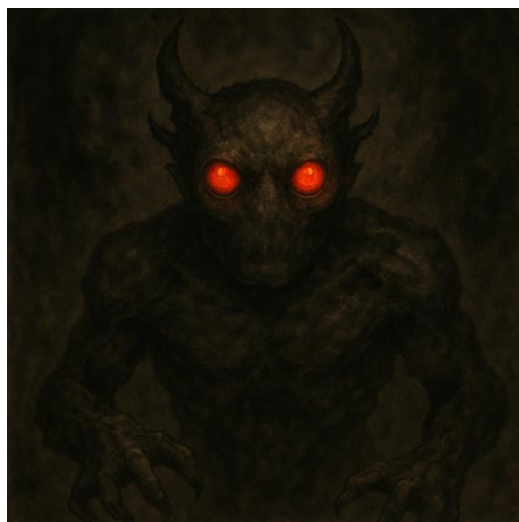

PULANGIU

DRACHILA

PRAVIDLA:

Toto je hrozně nebezpečná planeta s divnými bytostmi.

Tady probíhá válka mezi „Nefory“ a „Offniky“ (Nefory – humanoidi, Offniky – nebezpečné bytosti).

Tady čas a fyzika fungují trochu jinak než na Zemi.

HLAVNÍ HRDINA:

Eban'ko

Náš hlavní hrdina je cestovatel časem, ale jednou se mu nepovedlo teleportovat se do vhodného času a on se ocitl na této planetě v neznámém čase. Potkal zde nejsilnějšího kouzelníka této planety, který mu řekl, že mu pomůže, ale on musí udělat něco pro něj.

POSTAVY:

Blyadogon – je to nejsilnější kouzelník této planety. Nepatří do Neforů ani Offníků, je samostatný.

Monesi – je to král Neforů.

Simpl – je to král Offníků.

MÍSTA:

Kaes

Dota

Hojabach

Muchosransk

KOUZELNÉ PŘEDMĚTY A JEJICH MAGICKÉ SCHOPNOSTI:**1. Hodiny složeného času****Popis:**

Stolní hodiny se dvěma ručičkami, z nichž jedna se pohybuje pozpátku. Mají schopnost vrátit čas o 3 minuty zpět – ale pouze jednou za den.

Cena za použití:

Při každém použití majitel zestárne o jeden den.

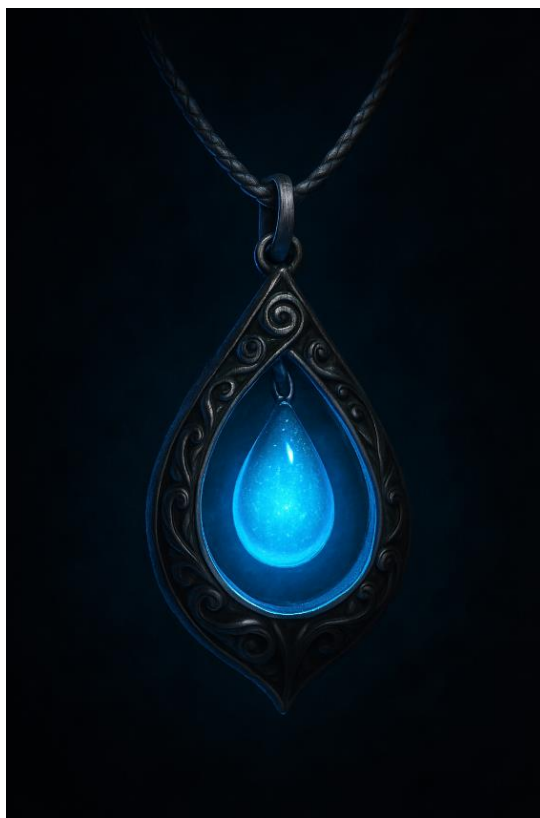
2. Amulet ticha

Popis:

Stříbrný přívěsek ve tvaru kapky, který při nošení zcela ztiší svého nositele. Kroky, dech i řeč – vše se stane naprosto nehlučným.

Cena za použití:

Dokud je Amulet aktivní, nelze mluvit ani vydat žádný zvuk.

Příběh

Eban'ko stál uprostřed podivné krajiny planety Dota. Obloha byla fialová a stromy měly oči. Nechtěně se sem teleportoval a teď netušil, jak se dostat zpět. Náhle se před ním objevil vysoký muž s dlouhým pláštěm a holí z kostí.

„Jsem Blyadogon,“ řekl. „Pomohu ti, ale potřebuji, abys mi přinesl Amulet ticha z města Kaes. Je dobře střežený Offniky.“

Eban'ko kývl. Vydal se přes bažiny a lesy až do Kaesu. V noci použil Hodiny složeného času, aby se vyhnul stráží – vrátil čas o tři minuty a změnil trasu. Stálo ho to jeden den života, ale vyplatilo se.

Ukradl Amulet ticha a vrátil se k Blyadogonovi. Kouzelník dodržel slib – otevřel portál a Eban'ko mohl odejít. Ještě než vstoupil, uslyšel varování:

„Jednou se sem možná vrátíš... ale příště to bude jinak.“

Legenda o Hoře mistrů

A nyní se seznámíte s hlavními hrdiny naše příběhu. Jsou to:

Leo Leclerc – dlouhosrstý jezevčík s duší rytíře, jehož páníček Charles, kouzelník formule a srdce Monaca, věřil v čest a tým.

Pinon Sainz – bystrý pes, učený v umění „pomalého vítězství“, jehož páníček Carlos, španělský stratég, uměl číst dráhy jako magické runy.

Roscoe Hamilton – bulldog. Dvě duše, jeden pes. Roscoe, hravý a dobrý, je společníkem slavného mistra Lewise který ovládá magii rychlé jízdy.

Kdysi dávno, ve světě jménem Formule, nešlo o to být jen nejrychlejší. Šlo o rovnováhu mezi silami – mezi světlem jako v Monaku a temnotou jako v Singapuru, mezi páníčkem a jeho psem. Formule byl svět, kde magie proudila stejně mocně jako benzín a štěkot nahradil řev motorů.

Všechno se točilo kolem Formule 1, závodního řádu, který byl zároveň svatým posláním. Jen ti nejjudatnější mohli závodit na posvátných tratích: Monza, Monaco, Spa a Singapore. Každá trať strážila jiný klíč ke starodávné síle. Všechny řeky – I am stupid, Kikiki ra ayay, Smooth operator – byly živými proudy magie, pamatující dobu před závody.

Na západě, v Pohoří Ayrtona Senny, se tyčila Hora mistrů, na jejímž vrcholu odpočívala Přilba mistra světa, mocný artefakt, který může dát závodníkovi sílu ovládnout celou Formuli... nebo ji zničit.

Závodní sezóna začala v Monze, městě červených věží a posvátného okruhu, který křížovala řeka I am stupid – řeka, jež každému jezdcovi ukázala jeho chyby. Kdo se do ní podíval, mohl zahlédnout své největší selhání.

Leo Leclerc stál u vody. Jeho páníček Charles mu mlčky položil ruku na hřbet.

„Co vidíš, Leo?“ zeptal se.

Leo zavrčel. „Vidím, jak jsem ztratil vedení kvůli sobectví. Nečekal jsem na tým.“

Charles přikývl. „Pak jsi připraven závodit.“

Ale Roscoe Hamilton se vodě vyhýbal, bál se, co tam uvidí, měl opravdu velký strach.

„Nepotřebuješ pravdu. Potřebuješ vítězství,“ říkal mu Lewis.

Druhý závod v Monaku byl jiný. Okruh byl zakletý – každá zatáčka se hýbala, trať měnila tvar. Uprostřed města tekla Kikiki ra ayay, řeka prorocství. Každý, kdo skrze ni projel bez chyby, uslyšel své určení.

Pinon Sainz jel první.

Když projel řekou, slyšel, jak k němu proud zašeptal: „Ty budeš ten, kdo udrží rovnováhu...“ Ale když jel Roscoe Hamilton, řeka se začala bouřit. Mračna temné magie se zvedla. „Zničíš svět Formule... nebo jej spasíš. Tvůj páníček rozhodne.“

Roscoe z toho byl velmi rozrušený, po závodě se svěřoval svým psím kamarádům, ti z toho byli překvapeni, potom si ale Pinon vzpomněl na jednu věc. Když byl ještě malé štěně, tak mu jeho pán Carlos vyprávěl o Přílbě mistra světa, která se nachází na vrcholku hory Mistrů v Pohoří Ayrtona Senny. Roscoe se ptal, jak by mu to mohlo pomoci. Leo, který o ní už také slyšel, tak se přidal, a řekl že pomáhá tomu, kdo to nejvíce potřebuje.

Poté, co si Roscoe, Leo a Pinon připomněli legendu o Přílbě mistra světa, rozhodli se – musí se vydat na Horu mistrů, protože jen ta může odpovědět na otázku, kterou Roscoe nosí v srdci: Bude z něj hrdina... nebo ničitel Formule?

Ale cesta nebyla lehká.

Museli projít Lesem zapomenutých zatáček, kde každý strom připomínal jinou nehodu – Sebastian Vettel v Německu, Max a Lewis v Silverstone, Charles Leclerc v Monaku...

Na úpatí hory je čekal hlídač Niki Lauda, starý závodní duch, který každému z nich položil jinou otázku: „Obětujete vítězství pro tým?“ – Leo přikývl. „Umiš čekat na správný moment?“ – Pinon se usmál, protože trpělivost byla jeho styl.

„Znáš sám sebe?“ Roscoe mlčel...

Leo, Pinon a Roscoe se vydali nahoru na horu. Bylo to daleko za tratí v Monacu. Ale po cestě nahoru je čekaly tři zákeřné úkoly.

První zkouška – Údolí DNF

Museli projít temným údolím, kde padli všichni ti, kteří nedokončili závod – říkalo se mu Údolí DNF (diskvalifikace). Ze země stoupaly hlasy poražených jezdců:

„Měli jsme pneu navíc...”

„Pit stop přišel příliš pozdě...”

„Ten nehoda nebyla moje chyba!”

Roscoe začal pochybovat. Ale Leo ho uklidnil: „Minulost není tvůj nepřítel. Je to učitel.“

A Pinon na něj zamrkal: „Smooth operator, kámo.“

Druhá zkouška – Most z týmové důvěry

Dostali se k propasti, kde nebyl žádný most – jen prázdnota. Aby prošli, museli věřit jeden druhému. Když Leo udělal krok do prázdna, najednou se pod jeho tlapkou objevil světelný most.

Roscoe zaváhal. Ale když ho Piñonův hlas povzbudil z dálky: „Věř si, můj příteli.“ Překročil propast – a most se zjevil i pod ním.

Třetí zkouška – Bouře zpochybnění

Nad vrcholem se zvedla temná bouře – magie pochybností. Hlasy se vznášely vzduchem:

„Nikdy nebudeš tak dobrý jako Lewis.“

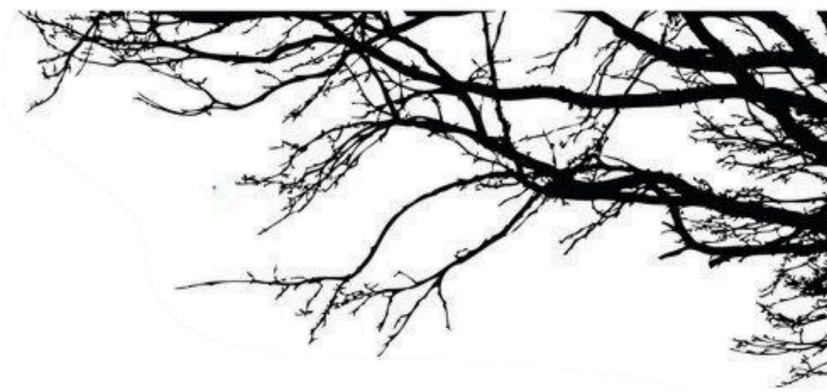
„Charles tě nechce jako týmového psa.“

„Carlos tě využívá.“

Roscoe se složil na zem. Ale právě tehdy mu Leo položil packu na hřbet a Pinon mu podal amulet, který nosil Carlos na krku – amulet z trati ve Španělsku, symbol trpělivosti a rovnováhy.

„My věříme v tebe. Ted’ věř ty v nás.“

A pak bouře zmizela.

Když konečně došli na vršek Hory mistrů, Přilba mistra světa je čekala. Byla obklopena světlem... ale i stínem. A před ní stál... Temný prezident FIA největší nepřítel Formule.

„Kdo se odváží sáhnout po Přilbě?“ zahučel. „Jen ten, kdo je připraven zničit, co miluje, může vládnout Formulí!“

Roscoe váhal. Věděl, že přilba by mu dala odpověď ale za jakou cenu?

Všichni věděly že se schyluje k bitvě.

Bitva začíná...

Prezident FIA zaútočil věděl, že je Roscoe nesebevědomý, a proto se pustil do něj.

„Roscoe zklamal tým!“

„Nikdy nezíská pole position!“

„Nikdy nebude mistrem světa!“

Ale Leo vyskočil, odrazil jednu ránu štítem z vůle – a zavrčel: „Za tým!“

Pinon použil starou taktiku Slow operator – pohyboval se pomalu, ale přesně, a našel slabé místo ve zbroji útočníka.

Leo se mezitím dostal k Přilbě a řekl „Roscoe, musíš ji nasadit ty! Ale jen pokud věříš, že vítězství není všechno...“

Roscoeho rozhodnutí

Roscoe stál nad Přilbou. Měl na výběr. Síla... nebo rovnováha? Vzpomněl si na všechno:

Na slova Lewise: „Nepotřebuješ pravdu. Potřebuješ vítězství.“

Na řeku proroctví: „Zničíš Formulí... nebo ji spasíš.“

Na své přátele, kteří šli s ním až sem.

Roscoe nasadil Přilbu. A pak se to stalo – nezískal rychlost. Získal moudrost. Viděl každý závod, každou nehodu, každé vítězství... a pochopil: S novou silou z Přilby zabil Prezidenta FIA světlem čisté magie – kombinací všech proudů řekl:

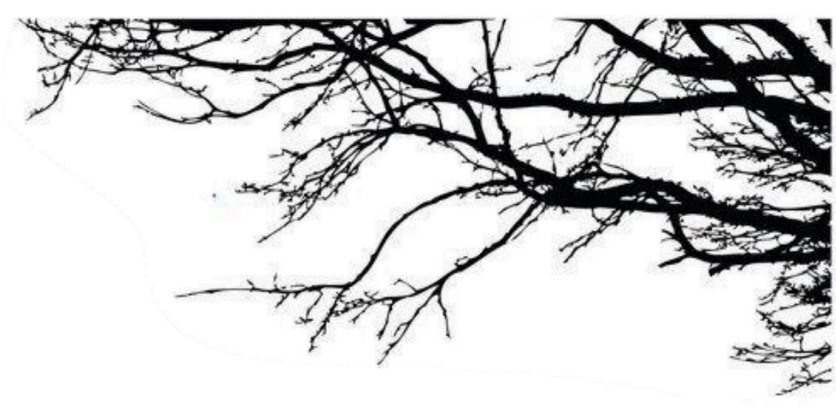
I am stupid (pravda)

Kikiki ra ayay (osud)

Smooth operator (rovnováha)

Hora mistrů se rozzářila. Temnota byla pryč. Přilba zůstala na svém místě – ne pro vládnutí, ale jako strážce rovnováhy.

Roscoe se usmál. „Teď vím, kdo jsem.“ Leo mu ťuknul packou: „Rytíř Formule.“ Pinon si nasadil brýle a pronesl: „A taky náš kámoš.“ A někde dole v Monacu, Charles a Carlos se podívali k hoře. „Naši psi to dokázali,“ řekli současně.

Ostrov tří částí

Kapitola 1: Rozdělený svět

Na ostrově zvaném Hokuriku žili lidé ve třech říších. Na severu se tyčilo moderní město ze skla a oceli, kde stroje pracovaly místo lidí a kde vládci rozhodovali ze svých vysokých věží. Uprostřed ostrova se rozprostíraly zelené louky se slámovými domy, v nichž lidé žili prostě, živili se chovem a pěstováním obilí.

Na jihu stál temný les, domov dřevěných chýší a prastarých tradic, kde šamani naslouchali duchům a lidé věřili ve skrytou magii. Navzájem si nedůvěřovali, každý považoval ten svůj způsob života za správný. Spojovalo je jediné: strach.

Jednou za rok se na obloze objevil drak jménem Kaeryu. Ohnivý a hrozivý. Kroužil nad ostrovem a připomínal, že mu musí být přinesena lidská oběť. Pokud ji nedostal, spálil vesnici či pole. A tak se každý rok losovalo, odkud přijde další oběť. Nikdo se mu neodvážil postavit.

Kapitola 2: Cizinci

Jednoho léta, krátce před drakovým příchodem, přirazila k pobřeží malá loď. Na palubě stáli dva samurajové z daleké země – Hiro a Renji. Neslyšeli jen pověsti o drakovi, ale cítili, že osud je vede právě sem.

Lidé z louky je přivítali s obavami. Vyprávěli jim, jak krutý je drak a jak každá část ostrova musí čas od času obětovat svého syna či dceru. Hiro sevřel rukojeť meče. „Žádná bestie nemá právo rozhodovat o lidském životě.“

Renji však mlčel. V jeho očích se zableskl zvláštní oheň – snad touha po boji, snad něco jiného.

Kapitola 3: Pravda o drakovi

Samurajové navštívili i ostatní kraje. V moderním městě je vládci odmítli. „Oběť je cena za mír,“ tvrdili. V lese jim starý šaman řekl něco jiného: „Drak je víc než jen zvíře. Je strážcem rovnováhy. Ale rovnováha je narušena, proto žádá krev.“

Hiro i Renji se rozhodli – obětování musí skončit. Ať už je drak čímkoliv, je třeba se mu postavit.

Kapitola 4: Souboj s Kaeryu

Když přišel čas, nepostavila se drakovi bezbranná oběť, ale dva válečníci. Kaeryu sestoupil z oblohy jako bouře. Křídla jako mraky, šupiny žhnoucí jako roztavený kov, dech horký jako sopka.

Bitva byla dlouhá a krutá. Hiro odrážel plameny proudy vody, které dokázal vyvolat díky zvláštní síle, která se v něm probudila. Renji se vrhal do útoku s mečem, jeho zuřivost rostla každým okamžikem.

Nakonec se jim podařilo zasadit drakovi smrtelný úder. Když padl, nerozpadl se však na maso a kosti. Místo něj zůstaly dvě zářící koule – esence. Jedna modrá, klidná a chladná jako voda. Druhá rudá, žhavá a pulzující jako oheň.

Kapitola 5: Rozkol

Hiro natáhl ruku k vodní esenci a cítil pokoj, mír a odpovědnost. Renji sáhl po ohnivé – a jeho srdce pohltila žízeň po moci. „Toto je síla, která mi patří,“ zvolal Renji. „Se mnou se ostrov sjednotí – nebo shoří!“

Hiro se mu snažil domluvit. „Byli jsme bratři ve zbrani. Neobracej tu moc proti lidem!“ Ale Renji už nebyl ten samý. Oheň v něm rostl a hltal jeho duši.

Kapitola 6: Válka ostrova

Renji se stal Ohnivým pánem a ovládl moderní město. Jeho armáda spálila louky a postupovala k lesům. Hiro se stal ochráncem prostých lidí, učil je využívat vodní sílu k obraně. Lesní šamani v něm spatřili naplnění proroctví – bojovníka, který povede lid proti tyranovi.

Bitvy trvaly měsíce. Ostrov se měnil – řeky se bouřily, lesy hořely, město se stalo pevností.

Kapitola 7: Poslední střet

Nakonec stáli proti sobě – dva kdysi spojenci, nyní nepřátelé. Na nebi se střetly voda a oheň, blesky a plameny. Hiro se snažil uhasit Renjiho zuřivost, ale ten se jen smál: „Jen silní mají právo vládnout!“

Souboj trval celou noc. Když vyšlo slunce, Hiro klečel zraněný, jeho síla vyčerpaná. Renji stál vítězně nad ním, plameny v očích.

Kapitola 8: Ohnivý věk

Renji – nyní Ohnivý vládce ostrova – sjednotil tři části silou a strachem. Louky se staly popelem, lesy zčernaly, jen město vzkvétalo v jeho žáru. Lidé šeptali, že se stal horším než drak. Že ostrov ztratil rovnováhu.

Ale také se vyprávělo, že Hiro nezemřel. Že jeho tělo zmizelo v hlubinách jezera a voda ho chránila, aby jednou mohl znovu povstat.

Epilog

Ostrov tří částí už neznal svobodu. Jen ohnivou pěst Renjiho. Ale v srdcích prostých lidí přežívala naděje – že až přijde čas, voda znovu pozvedne svého ochránce a rovnováha se vrátí.

Meč bez stínu

Ve stínu rozlehlých hradeb království Thamar vyrůstal Atlas, sirotek, kterého jako malého přivedli do Královské armádní akademie. Tam ho učili, že Thamar je poslední skutečné světlo civilizace. Všichni za hranicemi byli barbari, heretici, zrádci božského řádu. Dítě bez minulosti, hladové po přijetí, věřilo každému slovu.

Ve dvaceti letech byl Atlas jmenován rytířem Řádu bílého lva, elitní jednotky, která měla „očistit svět od chaosu“. Nesl meč vytesaný z železa padlého hvězdy a brnění, jež odráželo slunce i krev. A krev tekla hodně.

Když vypukla válka proti svobodnému království Elaron, Atlas stál v čele prvního útoku. Města padala jako kostky domina. Každý odpor byl rozdrčen, každé tělo spáleno jako důkaz hereze. Ale všechno se změnilo v den, kdy padl Arvereth.

Arvereth bylo malé pohraniční město, známé spíše pro svá pole levandule než pro armádu. Přesto se bránilo tři dny. Atlas stál na hradbách města, kde vojáci Thamaru právě utkali posledního obránce – chlapce sotva patnáctiletého. Jeho meč byl dřevěný.

„Barbarská indoktrinace,“ poznamenal velitel s opovržením, „učí děti umírat jako psi.“

Atlas neodpověděl. Díval se do tváře mrtvého chlapce, kde se prolínal strach s hrdostí. V jeho očích nebyla ani stopa barbarství. Jen odhodlání.

Když v noci obcházel ruiny města, zaslechl pláč. V ruinách chrámu našel ženu, zraněnou a držící v náručí novorozeně. Namířil na ni meč, jak ho učili – žádné slitování. Ale pak dítě zakňouralo. Ne křikem, ne strachem – jen tiché zakňourání života, které neznalo pojem nepřítel. Atlas sklonil meč.

„Utíkej,“ řekl tiše. „Tudy, lesem. Jestli tě chytí, řekni, že jsi byla zajatá. Nikdo nebude vědět, že jsem tě pustil.“ Žena nepromluvila. Jen přikývla s očima plnými slz a zmizela ve tmě.

Od toho dne Atlas viděl věci jinak. Když vypalovali vesnice, nevnímal to jako očistu, ale jako vraždu. Když popravovali zajatce, kteří odmítli přestoupit na víru Thamaru, necítil vítězství, ale hanbu. A když se večer modlil v táboře, modlil se už ne k Bohu krále, ale k mlčení.

Ve sviticích, které našel v knihovnách obsazených měst, četl jinou historii. Ne takovou, jakou mu učili. Thamar nebylo světlo. Thamar bylo oheň, který požíral vše, co mu nepadlo k nohám.

A tak, když přišel rozkaz postoupit k hlavnímu městu Elaronu, Atlas učinil rozhodnutí.

V noci před útokem se vydal do tábora elaronských obránců. Zanechal svůj meč, sejmul zbroj a došel až ke strážím jen s rukama nad hlavou.

„Jsem rytíř Atlas. Nepřicházím bojovat. Přicházím varovat.“

V táboře ho zadrželi, vyslýchali. Nedůvěra byla pochopitelná – zrádce z Thamaru? Ale když předložil rozvržení útoku, počty jednotek a informace, které by nikdo jiný než důstojník neznal, jejich vůdce, královna Aelira, se rozhodla mu uvěřit.

„Proč jsi přešel na naši stranu?“ zeptala se.

Atlas chvíli mlčel. „Protože jsem se konečně podíval do očí dítěti, a neviděl nepřítele. Viděl jsem člověka. A pochopil jsem, že sloužím lži.“

Společně s elaronskou armádou připravili lest. Bitva, která měla být poslední ranou odporu, se proměnila v past. Díky Atlasovým informacím se Thamarští vojáci ocitli sevřeni a poraženi.

Když bitva skončila, Atlas stál uprostřed pole, pokrytý krví, meč v ruce, který už nesloužil králi – ale pravdě. Byl to stejný meč, kterým zabil desítky nevinných. Ale tentokrát jím zachránil stovky.

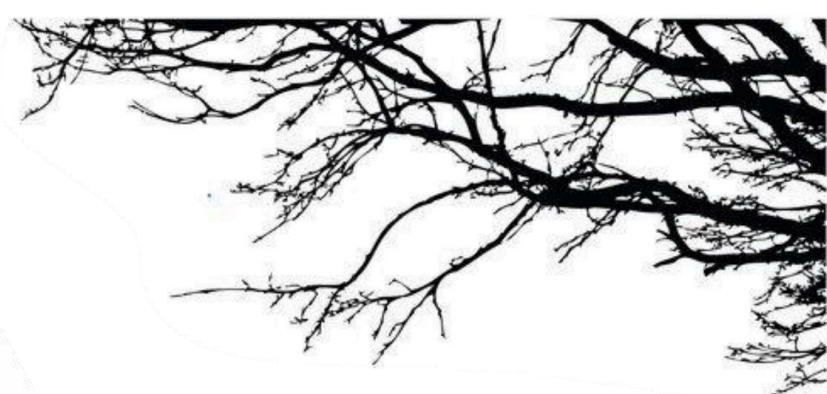

Po válce odmítl titul, slávu i odměny. Odloučil se od světa a odešel do hor. Někteří říkají, že tam založil klášter pro sirotky války. Jiní tvrdí, že bloudí jako poutník a snaží se odčinit své hříchy.

Ale jedna legenda vypráví, že stále nosí svůj meč – ne jako zbraň, ale jako připomínku. Meč bez stínu, který už nikdy neslouží lži.

Encyklopedie magických předmětů

Housle vůle

Popis: Na první pohled vypadají housle úplně obyčejně. Hnědé ze dřeva, ošoupané lety používání. Povrch na sobě má malé škrábance a vybledlý lak.

Účel: Hned jak na housle začne nositel hrát, lidé kolem hned přestanou dělat to co rovnou dělali a celá jejich pozornost je na nositeli. Lidé se začnou řídit tím co nositel chce aby dělali. Stačí jen aby měl nositel v hlavě přesnou myšlenku. S dostatečným tréninkem může ovlivnit i zvířata a dokonce i objekty. Účinek trvá pouze po dobu hraní.

Vedlejší účinky: Pokud se nástroj používá moc často může se nositel stát závislý na kontrole.
(s výjimkou pouhého tréninku)

Fialová kletba

Popis: Luk a šíp jsou vyrobeny z materiálu, který připomíná slonovinu. Mění se na něm různé odstíny fialové - záleží na úhlu pohledu a intenzitě světla. Je velmi chladný na dotek. Šíp je tenký a lemuje ho lehká fialová zář.

Účel: Každý šíp vystřelený z luku je očištěný. Šíří různé druhy chorob od neškodných po smrtelné. Nemoc se projeví ihned po zasazení cíle. Pokud je šíp vyroben a natřen vlastní krví svého nositele, může si nositel zvolit jakou nemoc bude přenášet. Jinak je to náhodné. Zasazený člověk může být léčen pouze vysoce pokročilou magií. Luk si svého strelce vybírá sám.

Vedlejší účinky: Pokud strelce použije šíp ve hněvu je možnost že se nemoc odrazí i na něj.

2) Nositelovo zdraví může chábnout, pokud není s šípem opatrný.

Koruna zrcadlení

Popis: Na první pohled vypadá jako svatozář. Je to tenký kruh vytvořen z neznámého kovu. Čelenka vědy levituje pár centimetrů nad hlavou nositele a její povrch neustále září jemným modrým světlem. Když se čelenka použije tak pulsuje v rytmu dechu jejího nositele. Předává se z generace na generaci.

Účel: Vmožňuje člověku, který ji nosí vytvořit přesného klonu nositele (vzhledově, hlasem i myšlenkami). Klon je částečně napojen k vědomí nositele. Komunikují telepaticky. lze ji aktivovat 1 za 4 dny. Funguje pauze pokud je

Magický talíř

Na vzhled je to obyčejný ~~talíř~~ ^{sofist} porcelánový ^{talíř} levný talíř. který se prodával na trhu. Jedného dne obyčejný obyvateľ koupil ten talíř a ani nevěděl že talíř je magický.

Jestli vzít talíř oběma rukama a říct si pro sebe jaké jídlo chcete teď sníst. To jídlo samo se objeví na talíři. Ale jestli si rozbit talíř pak ho nějak složit už fungovat nebude

magický talíř

6
Kupina

kouzelná hůlka

kouzelná hůlka, která odhárne splnit jakékoli přání, které si vyslovíte, ale s každým přáním to trochu nese vaše zusto

neviditelná čepice

neviditelná čepice, díky které se stanete neviditelnými jednou provždy, i když si ji sundáte stále budete neviditelní protože na ni prokletí

letací boty

letací boty, s těmito botami můžete létat v jakékoli výšce, kterou chcete, a tak daleko, jak potřebujete, ale létají rychlostí 60 km/h, proto se velmi obtížně ovládají

amulet nesmrtelnosti

amulet nesmrtelnosti, s jeho pomocí se stanete nesmrtelnými, ale zároveň poškodíte všechnu bolest a poškození a tělo, pokud je příliš poškozeno, se přestane zotavovat

Kouzelná hůlka

Neviditelná čepice

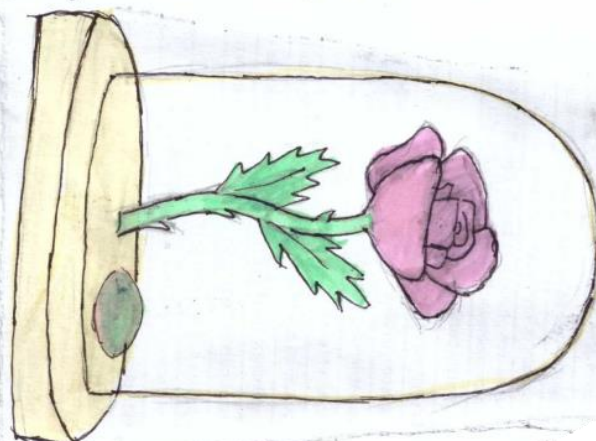
Létající boty

Amulet

nesmrtelnosti

na se oruží které na vzduch se zda jak obyčejná růžička, pochází z zemích a bylo divné že když ji vzali tak byla furt stejná a nezničená. jedna paní vašla se procházet v těch horách tak si tu růži vzala k sobě domů dala ji do skleněné nákrývky, šly roky a bylo divné že se růže furt neměnila a ta paní se divila že od ty doby jak má tu růži je furt hezka nemá žádné vrásky a bylo jí jasné že to je kouzelná růže která se nemění a její krása je navěky.

yž ji čarovák zachránil nebo vezme k sobě tak tu kra eu přesla tomu čarodějovi to tmavě červená růže v skleněném obalu kterej je pokrytý maliný pytkama.

Červená
růžička

Bezedný Pytlík (Ráda)

Popis:

- Je to kožený kulatý pytlík s kouzelnými přesehy.

Neomezený prostor na všechny věci, umí se rozšířit do všech stran nekonečně. Přeházení věci do velkého množství přičemž se jeho objem zmenšuje.

Kouzelný Míč (Adam V.)

Popis:

- Středně velký kulatý míč s kouzelnými přesehy a s kouzelnou hvězdou která určuje jeho dopad.

Kouzelný míč letí podle směru kam ho kmete. Umí sám vylétnout do vzduchu a pohybovat se všem. Je bezhbitový.

Kouzelná Lopata (Lukáš)

Popis:

- Malá lopata která má kouzelný přech s kouzelnou hvězdou.

Kouzelná lopata dokáže sáhnout haléř poklad nebo druhé polovinu přelstí k pokladu nebo ke kovu.

Bezedný
pytlík

Kouzelný
míč

Kouzelná
lopata

Aquae regis, sed memento servare, quia vita est.

proklad

Uvádí vodu, aby ji sloužil, neboť ona je život.

pis:

Je zhotoven z stříbra. Nachází se na něm drobná mušle, kterou z obou stran blikají tři broušené akvamaríny. Na vnitřní stranu byl vyryt text:
"Aquae regis, sed memento servare, quia vita est."

En prstenu propůjčuje prstenu kouzelnou moc.

Byl vytvořen Poseidonem jako dar pro krále Atlantidy.

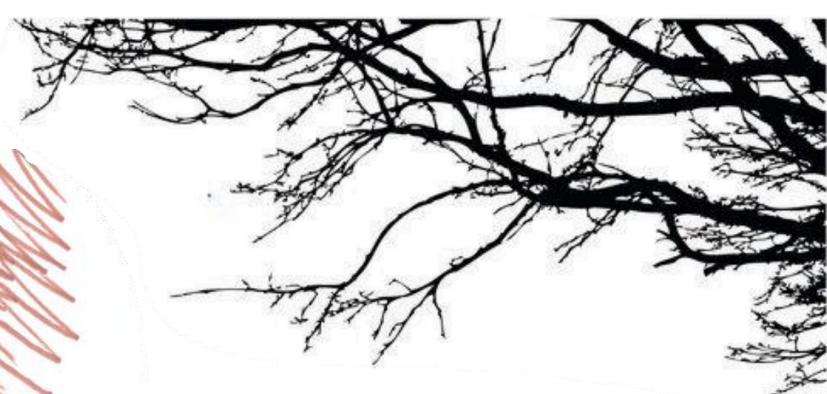
Prsten
moci

o:

o: prstenu je ovládat vodu: dešť, řeky, jezera, moře, oceány...

• tak schopen dodat vyprahlé krajině vláhu, nebo naopak zamezit rovníkové průtrži mračen.

To, že je někdo majitelem prstenu ale neznamená, že mu byla dána omezená moc. Aby totiž člověk vodu ovládl, musel ji i sloužit (text na prstenu). Rodstavec to znamená, že si voda (nebo Poseidon a posléze majitel) samu vybere, ať je osoba této moci hodná, protože voda je život.

Popis: Píšťalka je ze železa a je pokryta vrstvou brachu, což naznačuje že ji léta nikdo nepoužíval. Když se podíváte blíže tak na ní můžete vidět drobné škrábance. Vybledle, ale stále čitelně je na ní latinsky vyrytý nápis "Resurrectio mortuorum" což se do češtiny přeloží jako "Vzkříšení mrtvých".

Účel: Píšťalka má moc vzkřísit mrtvé a ovládat je když na ní nositel zapíská. Může oživit až 10 mrtvol naraz (může oživit více pokud už má s píšťalkou výcvik a ví jak s ní zacházet). Píšťalku moc použít pouze jednou za tři dny.

Vedlejší účinky: Pokud nositel zemře v době, kdy píšťalku sám používá, jeho duše se stane součástí píšťalky
 Po 13. použití začínají nositele pronásledovat hlasy oživených mrtvol

**Píšťalka
mrtvých**

Popis

Jedná se o golmanské rukavice. Tyto rukavice používají čarodějové z Kozelného světa ale můžou je používat i mrtmální lidé. Nemají žádný druh vzhled protože se zbarví podle toho kdo je zrovna nosí

Účel

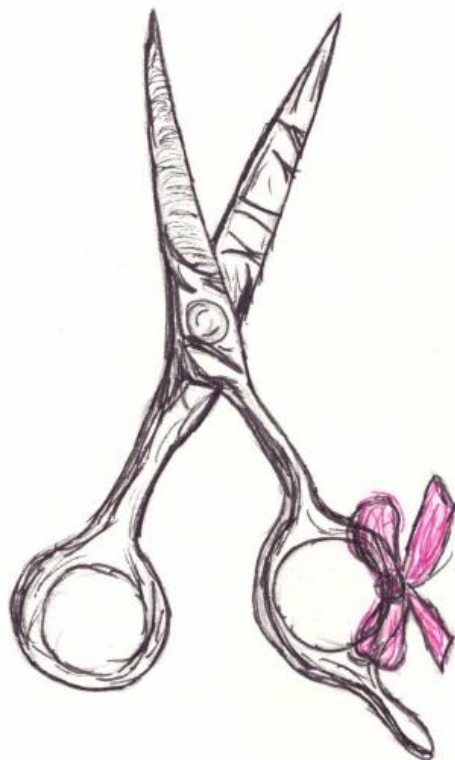
Rukavice mají speciální schopnost a to že když střelu míří na bránu tak se čas ve vaší hlavě zpomalí a vy máte tak čas zareagovat ve chvíli kdy se vypadá tak že všichni vidí rychlou střelu ale vy vidíte jako ve zpomaleném filmu

**Golmanské
rukavice**

Náhrdelník nesmrtelnosti

Předmět	Popis/náčrt	Účel
Náhrdelník neviditelnosti 	jedná se o náramek který tě dělá neviditelným. Má barvy růžovou a fialovou. Byl vyroben v místních dířce se hledá.	neviditelný náramek udělá tě neviditelným když se na něj podíváš nebo když a když na hořelá šaknuš jako kacířsko tak jsou neviditelní.

Kouzelné nůžky

Popis:

Kouzelné nůžky jsou zajímavé tím, že mají na sobě kouzelnou mašličku. Samotné nůžky nejsou kouzelné, ale mašlička ano. Mašle byla vyzkoušena v roce 1859 z hedvábí. Je tmavě a světle růžová. Je těžká. Kouzelná mašle ovládá samotné nůžky. Stačí jim pouze říct co mají vyštíhat například z látky nebo papíru. Dokážou vyrobit cokoliv. Říká se že jsou rychlé a spolehlivé.

Seznam autorů

Adina Alemayehu, Lucie Nováková,

Theodor Makelberge, Stela Maršálková,

Klaudie Fejtková, Kristýna Stachová

Samantha

Filip Strnad

Dobrá story

Abdourahmane Ndiaye

Post-Fantasy Příběh

Fedir Kushniruk

Jindřich, král Kiivania

Artur Kuprieiev, Stefan Ghetivu

Ztracený časem

Anna Kolesárová, Anna Lizáková,

Eliška Martinovská, Sophie Pappalardo,

Kristýna Šmardová, Valentina Leggeri

Legenda o Hoře Mistrů

Carlos Botero Enrique, Lukas Urban,

Adam Vereš, Radovan Hawker

Ostrov tří částí

Adam Kulíšek

Meč bez stínu

Doslov

Naše kniha vznikala během hodin literatury a slohu. Každý z nás přispěl vlastním příběhem a zároveň jsme se podíleli na grafické podobě knihy.

Ilustrace vznikaly různými způsoby – někteří je kreslili ručně, jiní využili umělou inteligenci nebo grafické programy. Každý obrázek je tak originální a odráží fantazii autora i možnosti dnešní doby.

Některé příběhy v této sbírce zůstávají otevřené a nedokončené. Ne proto, že by je autoři nechtěli dopsat, ale proto, aby si čtenář mohl sám představit, jak by mohly pokračovat. Věříme, že právě tato otevřenost dává knize kouzlo a umožňuje každému čtenáři stát se spoluautorem.

Bylo to někdy náročné, ale zjistili jsme, že společně dokážeme vytvořit něco, co přesahuje jednotlivce – knihu, kterou si můžeme vzít do ruky a říct: „*Tohle jsme dokázali my, deváťáci.*“

Tato kniha vznikla v roce 2025 jako sbírka fantazijních příběhů žáků
9. ročníku ZŠ Korunka. Najdete v ní kouzelná dobrodružství,
napínavé zápletky i humorné historky, které dokazují, že fantazie dětí
nemá hranice.

Cena: *k nezaplacení*